உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஸு மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஸு ஜூலைமீ 21உ புதன்கிழமை. { இலக்கம்-உ

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

கைவல்லியம் என்னும் மொழி முத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, கைவல்லி யோபநிஷதமானது—தான் விதித்தவாறு பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் காரியமூர்த்திகளுக்குக் காரணராகிய துரிய உமாசமேதராகிய சிவபிரானை அன்பினோடு இதய கமலத்தின்கண்ணே உபாசிக்கின்ற (வைதிகபாசுபத) யோகிகளுடைய பாச இருளையோட்டிச் சிவத்துவத்தை விளக்குவது உறுதியேயாமென்க. இதுபற்றியே சிவதத்துவ விவேகம்—

மலைமக டுணைவன் முக்கண னீல
　　மணிமிடற் றவனென வர்னோர்
திலகனே யுன்னைத் தகரமாங் குகையுட்
　　டியானஞ் செய்திடுமுறை செப்பி
யலரவன் முகுந்த னீசனோ டெவையு
　　மையநின் விபூதியென் றுரைக்கு
மலவிரு டமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்க
　　வந்தகை வல்லிய மறையே.—என்று கூறிற்று.

யசுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்லியம், சுவேதாசுவதரம், காலாக்கினிருத்திரம், அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்னும் ஐந்து உபநிஷதங்களையும் பஞ்சருத்திரமென்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால், இந்தக் கைவல்லி யோபநிஷதம் ருத்திரோபநிஷதமெனப் பெயர்படைக்கும். (வைதிகபாசுபத) உபநிஷதங்களிலே புகழப்பட்ட பல திருநாமங்கொண்டு சிவபெருமான் கைவல்லியோபநிஷதத்திலே போற்றப்படுதலால், இது சதருத்திரீயமென மற்றோர் பெயருமுடையதாயிற்று என்றுங் கூறுப.

இந்த உபநிஷத உபதேசங் கேட்டற்குரியார் வைதிக பாசுபதவிரதம் எனப்படும் மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷையை அங்கமாக வுடையார் என்பது இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தினாலே அறியப்படுதலால், இவ்வுபநிஷதம் வைதிகபாசுபதோபநிஷதம் எனவும் படும்.

இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலடங்கிய உண்மைகள்:—

I. (க—ரு) ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமாவை அடுத்துத் தமக்கு அதிரகசியமாயும் மேலானதாயுமுள்ள பிரமவித்தையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினமை.

II. (சு—டு) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு அந்தப் பிரமவித்தை அறிதற்கு அருகராகிய துறவிகள் இயல்பைக்கூறினமை.

III. (சு) துறவிகள் உள்ளக்குகையின்கண்ணேயுள்ள சிவபிரானை உபாசித்தடையு மியல்பைக் கூறினமை.

IV. (எ—அ) சிவோபாசனை செய்யுந் துறவிகள் யாவையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து முடித்துப் பின் விசுத்ததேகராய் (மகா சிவலோகமடைந்து) பராமிர்த சிவரூபராய் முத்தியடைதலைக் கூறினமை.

V. (கூ—கசு) மகாசிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயங் கூறுமாறு புகுந்து உபாசகர் முதற்கண்ணே எங்கிருந்து எவ்வாறு எவ்வங்கமுடையராய், பிண்டமாகிய சரீரத்து இதய கமலத்திலே தகரோபாசனை செய்யவேண்டும் என்பதனையும், உபாசனை செய்யப்பெறும் சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களையும், அவரைத் தியானித்தலால் அடையும் பேற்றையும் பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு உபதேசித்தமை.

VI. (கசு—ககூ) காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணுருத்திராதியோரை எடுத்துக் கூறுதல் வாயிலாகப் பிண்டமாகிய சரீரத்து இதயகமலத்தின்கண்ணே தியானிக்கப்பட்டவர் காரணமூர்த்தியாகிய துரிய உமாசகாய சதாசிவனாராம் என்னும் உண்மையுணர்தல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தினமை.

VII. (உ0—உக) உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முண்மையை அறிந்து, அதனுற் பாச நீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்தமை.

VIII. (உஉ—உங) இவ்வாறு அண்டத்தினும் பிண்டத்தினும் உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் நின்ற முறைமையைச் சார, பிரணவ (பஞ்சாக்ஷர)த்தில் வைத்து அவ்வுண்மை உணர்த்தி, அதுவாயிலாகப் பாசத்தைச் சேதிக்கும் மற்றோர் உபாயம் கூறினமை.

IX. (உச—ஙசு) மாண்டூக்கிய நிருசிம்மோத்தரதாபநி உபநிஷதமுறையானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபெருமானோடு ஆன்மா ஐக்கியமா முறையும், அதனுல் அடையும் பாசநீக்க பலமும் கூறினமை.

X. (ஙஎ—சக) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகம் உபதேசித்தமை.

இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தை வைதிக பாசுபத தீக்ஷாநுஷ்டான முடையோன் செபித்துத் தூயனுய், அதனுற் சிவஞானமுடையனுய்க் கைவல்லிய பயனை அடைகின்முன் என்பது இறுதியாகப் பலம் கூறினமை.

I.

(ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமவித்தை உபதேசிக்குமாறு பிரமாவை வேண்டினமை)

அதாச்வ லாயனோ பகவந்தம்
பரமேஷ்டி நமுபசமேத் யோவாச | (க)
அதீகிபகவங் ப்ரம்மவித்யாம் வரிஷ்டாம்
சதாசத்பிச் சேவ்யமாநாம் நிகூடாம் | (உ)
யயாசிராத் சர்வபாபம் வ்யபோக்ய
பராத்பரம் புருஷம் யாதிவித்வாங் | (ங)

(இதன்பொருள்) (க. உ. ங) பின்னர் ஆசுவலாயனமுனிவர் பகவானுகிய பிரமாவை அடைந்து எந்தப் பிரமவித்தைவாயிலாக அறிஞனுவான் விரைவிலே தன் பாபமெலா மொழிந்து நாராயணர்க்கு மேலோராயுள்ள சிவபிரானை அடைகின்முனே, அப்படிப்பட்ட இரகசியமாயதும், சத்துக்களாலே எக்காலமும் ஆதரிக்கற்பாலதும், மேலானதுமாகிய அந்தப்பிரமவித்தையைப் பகவானே அருளுகஎன்முர்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.)

1. பின்னர்—எந்த உத்தமனிடத்திலே குருபக்தி சிவபக்தி உறுதியாயுளவோ அவனுக்கே வேதார்த்தம் பிரகாசிக்கும் என்பது பொருள்படச் சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்து ஆறும் அத்தியாயத்து இருபத்துமூன்றும் மந்திரம்

யச்யதேவே பராபக்திர் யதாதேவே ததகுரௌ |
தஸ்யைதே கதிதாக்யர்த்தாஃ ப்ரகாசந்தே மகாத்மநஃ ||

என்று உரைத்தவாறு, யசுர்வேதீய வைதிக சைவ கைவல்லியோபநிடதப் பொருளைக் கேட்டற்கு ஆசைமீதூர்ந்து தமது ஆசாரியராகிய பிரமாவை வந்தன பூர்வமாக அடைந்த ஆசுவலாயனமுனிவர், முன்னரே அந்தக் குருபக்தி சிவபக்திகளிற் சிறந்த தீவிரபக்குவராய் விளங்கினாராதலில், அந்தப் பக்குவதசையை அடைந்த "பின்னர்" அந்தச் சிவஞானத்தைக் கேட்டற்கு அருகராயினுர் என்பதைக் குறிப்பித்தற்கே ("பின்னர்" எனப் பொருள்கொள்ளும்) "அத" என்னும் ஆரிய மங்கலமொழி இம்மந்திரங்களின் முதற்கண்ணே தலைமையாய் நின்றதாமென்க.

2. பகவான்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் (யசஸ்), திரு (ஸ்ரீ)ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களையுடைய சிவபெருமானுக்கே "பகவான்" என்னும் நாமம் செல்லுமேனும், வைதிகபாசுபத தீக்ஷை வாயிலாக வாய்த்த சிவஞானுக்கினியனுலே ஆன்மாவைப் பற்றிய பாசத்தைப் போக்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப்பெற்ற "மெய்யுணர்வோர்க்கும்" பகவான் என்னும் பெயர் செல்லுமென்று சுருதிசூக்திமாலை கூறுகின்றமையாலும், ஸ்காந்த புராணத்தைச் சார்ந்த காளிகா கண்டம்

பசுபாச விமோக்ஷாய சீர்ணந்துமுநிபிஃ புரா |
விஷ்ணுநா ப்ரம்மணுதேவைர் மார்க்கண்டேய ததீசிநா ||

பசுவாகிய ஆன்மாவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு வைதிகபாசுபத தீக்ஷையானது விஷ்ணு பிரமா மார்க்கண்டேயர் ததீசி முதலாயினோரால் அநுஷ்டிக்கப் பட்டதென்று கூறுதலாலும், உமாசமேத சிவத்தோடு வேறறக்கலந்து சிவத்துவம் எனப்படும் அமிர்தத்துவத்தை அடைந்தவர்பிரமாவாதலினுலும், அந்தப் பிரமா "பகவான்" என்று கூறப்பட்டாரென்க. சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்கள் விளங்கப்பெற்றுச் "சிவத்துவம்" எய்தினவர் பிரமா என்று கூறுதலும் இழுக்காதென்க.

3. புருஷர்—சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

பதிம்பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் |

பதிகளுக்செல்லாம் பதியாயும், "பரம்" எனப்படும் நாராயணருக்கும் பரராயும் (மேலானவராயும்) உள்ளார் என்றும் தைத்திரீயோபநிஷதம்

புருஷோ வைருத்ர: |
"புருஷராவார் ருத்திரரே" என்றும் கூறுமாற்றால், ஈண்டுக் கைவல்லியோபநிஷதம் கூறிய "பராத்பரம் புருஷம்" என்றது பசுபதியாகிய துரிய சிவருத்திர மூர்த்தியின் மேலாயிற்றென்க.

4. சிவத்தை அடைதல்— சிவாகமம்.
சிவார்க்க சக்திதிதித்யாசமர்த்தி க்ருதசித்திருசா |
சிவம் சக்தியாதிபிஸ்ஸார்த்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவ்ருதி:||
சிவ சூரியனுடைய அருட்சத்தியொளியினால் அறிவுறுத்தி விளக்கப்பட்ட ஆன்மாவானவன் ஞானக்கண்கொண்டு சிவசத்தி (ஒளி) யோடு கூடச் சிவத்தைக் கண்டு தன்பாச (இருள்) நீங்கப்பெற்றவனாகின்றான் என்று கூறிற்று. இந்தப் பொருள்படவே அதர்வவேதிய பிரசினோபநிஷதம்

ய: புநரேதந் த்ரிமாத்ரேணைவோ மித்யேதே நைவாக்ஷரேண பரம்புருஷ மபித்யாயீத ஸ் தேஜஸி சூர்யே சம்பந்நோ யதா பாதோதரஸ்த்வசா விநிர்முச்யத ஏவம் ஹவை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்த:||
எவன் மூன்று மாத்திரையையுடைய பிரணவ வாயிலாகப் பரமபுருஷராகிய சிவபிரானுரைத் தியானஞ்செய்கின்றானோ அவன் (ஆன்மா) ஒளியோடுகூடிய (பராசத்தியோடு கூடிய) சூரியனை (சிவபிரானை) அடைந்தவனாய் (பார்த்தவனாய்) சர்ப்பமானது தன் சட்டையினின்று விடுபடுகின்றவாறுபோல, பாபத்தினின்று நீங்கினோனவன் என்று கூறிற்று.

சிவபிரானாகிய சூரியன் அருள் ஒளிக்குணங்களால் எவ்வாறு சம்பன்னராயினாரோ, அவ்வாறே, (எல்லாக் குணங்களும் ஆன்மாவுக்கு உளவாம் என்ற கருத்தினால்

சர்வேதர்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி |
என்று சர்வஞானோத்தரங் கூறியவாறு), சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவானவன் சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞாதி குணங்களை அடைந்தவனாகின்றான் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே, பிரசினோபநிஷதம் "ஒளியையுடைய சூரியனை அடைந்தவனாகின்றான்" என்று கூறியதுமாமென்க.

விஷ்ணோ: பரமம் பதம் |
நாராயண பரம் ப்ரமம் |
விஷ்ணுவின் மேலாம் சிவபதம் எனவும், நாராயணரின் மேலாகிய பிரமம் (சிவம்) எனவும் பொருள்படுத்தப்படு நெறியானே,

பராத்பரம் புருஷம் |
என்றதும் பரராகிய நாராயணரின் மேலோராய புருஷர் (சிவனார்) என்றும் பொருள்படுத்தப்பட்டது.

5. பிரமவித்தை—நிராலம்பம் சர்வசாரமுதலிய மாயாவாதோபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் நிர்க்குணப் பிரமவித்தையினும் மேலாய கைவல்லியம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம், பிருகதாரணியம், சுவேதாசுவதரமுதலிய வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களிலே புகழப்படும் அதிரகசியமாயதும் மேலானதுமாகிய பாசுபதயோக பிரமவித்தையே லிங்கபுராணம், சைவபுராணம், கூர்மபுராணமுதலியவைகளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களாலும், இவர்கள் சீஷர்கள் நூற்றுப்பன்னிருவராலும், இவர்கள் சீஷர்கள் எண்ணில்லோராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாமென்க. இதுபற்றியே சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் இந்த அத்தியாசிரம (வைதிகபாசுபத) பிரமவித்தையையுற்றுப் பிரதிபாதிக்குமிடத்து

வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்ப்பே ப்ரசோதிதம் |
முந்திய கற்பத்திலே சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் பாலதாம் பரமரகசியம் என்றும் கூறினமையால் மற்றைத் தாழ்ந்தபடிக் கண்ணதாம் நிர்க்குணப் பிரமவித்தை சர்வபாசங்களையும் போக்கும் வன்மையுடைய பரமரகசியமாகிய வித்தையன்றாமென்க. மேலும் சகுணம் (பௌதிகம்), நிர்க்குணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை என்னும் மூன்றனுள்ளே மேலானதாய்த் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சகுணவிஷயிணியாகிய அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை என்று கூர்மபுராணம் போதிக்கின்றதென இரத்நத்திரய பரீக்ஷை வாயிலாக ஸ்ரீஅப்பய்ய தீக்ஷிதயோகியார்

ஸ்ரீமத் கூர்மேண யாத்யாச்ரம ரதவிஷயா பாவநோக்தா த்ருதியா திவ்யஸ்தாந ப்ரதாத்ரீ ஸகுண விஷயிணீ சங்கராலம்பநாஸா | யேத்வந்யே பாவநே தே சரசி சநயநே நாதிசக்த்யா சயுக்தே ப்ராபிண்யௌ தேது தஸ்யா: க்ரமிக பலயுதே பௌதிகம் சாங்கியமாப்தே ||
என்று கூறியிருக்கின்றாராதலில், அப்பாவனைகள் மூன்றனுள்ளே இறுதிக்கண்ணின்ற முடிவாகிய உத்தமோத்தம பாவனை ஞானத்தையே (சுவேதாசுவதரோபநிஷதாதிகளுக்கு வேறுபடாது உரைக்கும்) கைவல்லியோபநிஷதமானது பெரியோராற்சேவிக்கப்படும் சிரேஷ்டமாகிய இரகசிய "பிரமவித்தை" என்று கூறியதாமென்க.

II.

(பிரமா பிரமவித்தைக்கு அருகராவார் இவரெனக் கூறியது)

தஸ்மை ஸகோவாச பிதாமகச்ச
ச்ரத்தபக்தி த்யாநயோ காதவேகி | (ச)
நகர்மணு நப்ரஜ யாதநேந |
த்யாகேநைகே அம்ருதத்வ மாநசு: | (ரு)

(இதன்பொருள்) (ச) (இவ்வாறு பிரார்த்தித்தசீஷராகிய ஆசுவலாயனமுனிவர் என்னும்) அவர்க்குஅந்தப்பிரமாவானவர் (பின்வருமாறு) அருளுவாராயினார் சிரத்தா பக்தி தியானயோகம் காரணமாகவே (அந்தப் பிரமவித்தை) வாய்ப்பதாகும் என்று அறிகுதிர்.

(ரு) சிரௌதஸ்மார்த்த) கிரியையினாலாவது, புதல்வனை யுடைமையாலாவது, பொருளுடைமையினா

லாவது அந்தப் பிரமவித்தை கிட்டாது. பின் (இம்மூன்றையும்) பரித்தியாகஞ் செய்வதனாலே சிவத்துவம் பெற்றார் பெரியோர்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

6. சிரத்தாபக்தி—சிரத்தை என்பதும் பக்தி என்பதும் அன்பெனப் பொதுவுறப் பொருள்படுமேனும், சிரத்தையின் முதிர்வே பக்தி எனவும், பக்திக்கு முன் அங்குரிப்பது (நிகழ்வதுவே) சிரத்தை யாமெனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றும். சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

> நதஸ்யகார்யம் கரணஞ்சவித்யதே |
> நதத்சமச்சாப் யதிகச் சதிருச்யதே ||

சிவபிரானுக்கு மேலாக மற்றோர் காரியகாரணம் இல்லையாம் என்றும், அவருக்கு மேலானவரும் ஒப்பானவரும் இல்லையென்று கூற, சிவபிரானிடத்து உறுதியாகிய அன்பே ஈண்டுப்பக்தி எனப் பட்டதாமென்க.

7. தியானயோகம்—தியானமும் யோகமும் ஒன்றுமேனும், தியானத்தின் உறைப்பே யோகமாம் எனவும், யோகத்துக்கு முன் அங்குரித்து நிகழ்வதுவே தியானமாம் எனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றும். சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

> தத்காரணம் சாங்கிய யோகாதி கம்யம்
> ஞாத்வா தேவம் முச்யதே சர்வபாசைః ||

(முன்னர் 5-ம் இலக்கணத்தின் கீழே உதகரிக்கப்பட்ட உபப்பிரும்மணமாகிய கூர்மபுராணப் பிரமாணங்கொண்டு இரத்நத்திரயபரீக்ஷை கூறியவாறு “சாங்கிய யோகம்” எனப்படும் “நிர்க்குணபாவனை” வாயிலாக அடையப்பெறும் அத்தியாசிரம பாவனைக்கண் எய்தும் “அந்தக்காரணராகிய சிவனுரை அறிந்து ஒருவன் சர்வபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்.” என்று கூறுதலால், இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத யோக சிவபாவனையே ஈண்டு “யோகம்” என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாகச் சொள்ளற்பாற்றும். பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்க்கெல்லாங் காரணராய், அதர்வசிகையினாலே முடித்துப் பேசப்பட்ட பரமாகாச மத்திய சிவபிரானையே ஈண்டுச் சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும் ஈண்டுக் “காரணம்” என்னும் பதத்தினால் விளக்கியதா மென்க.

8. அவாவறுத்தல்—

> (a) வேதோதிம் ஸ்வகம்கர்ம நித்யங்குர்யாத தந்திரிதஃ |
> தத்திருர்வந் யதாசக்திஃ ப்ராப்நோதி பரமாங்கதிம் ||
>
> (b) புத்ரேண லோகாந் ஜயதி |
>
> (c) அலப்தஞ்சைவ லிப்சேதலப்தம் ரக்ஷேத் ப்ரயத்நதஃ |
> ரக்ஷித மவர்த்தயேச் சைவவ்ருத்தம் பாத்ரேசு நிக்ஷிபேத்ஃ||

(a) எவனும் வருணாசிரமங்களுக்குத் தக்கதாகச் சுருதியினும் தருமசாஸ்திரத்தினும்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றநித்தியகருமங்களை நாடோறும் சோம்பலில்லாமற் செய்கிறவன் மேலான சுவர்க்க லோகாதிபதங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(b) ஒருவனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தால் அவன் சுவர்க்காதி புண்ணியலோகங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(c) அடையப்படாத பொருளைச்சம்பாதித்தும், சம்பாதித்த பொருளை முயற்சியோடு காத்தும், காப்பாற்றிய பொருளை விருத்திசெய்தும், விருத்தி செய்த பொருளை (சுவர்க்கலோகாதி புண்ணியலோகம் வேண்டி) சற்பாத்திரத்திற் செலவு செய்க என்றும் ஸ்மிருதி கூறிய பிரகாரம் அடையப்பெறும் சுவர்க்கலோகாதி இன்பமோ அநித்திய மாதலாலும், மீளச் ஜனனத்தைக் கொடுக்கும் இயல்பின தாதலாலும், வாயு சங்கிதை

> அநேகஜந்மசித்தாநாம் சரௌதஸ்மார்த்தாநுவர்த்திநாம |
> விரக்தாநாம் ப்ரபுத்தாநாம் ப்ரசீததி மஹேச்வரஃ ||

அநேக ஜன்மங்களிலே முற்றிய வைதிக ஸ்மார்த்த கருமங்களையுடையராய், அதனாற் பற்றற்றவராய், அறிவுடையோராய் எய்தினோர்க்கே சிவபிரான் அருள் பாலிக்கின்றார் என்று கூறுகின்றமையாலும், ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதர்

> “ உலகர்சே ருறுதிப் பயனெவற் றினுக்கு
> முறைவிட மாய்த்துயர் முழுதும்
> விலகுறத் துமிக்குங் கணிச்சியா மூன்றாள்
> விரைமலர்க் கியற்றுமெய்ப் பத்தி
> யலகிலாப் பிறவி தொறும்புரி தவத்தா
> லல்லதெவ் வாற்றினு மரிதே
> நலமதொன் றடைதற் குறுமிடை யூறு
> நாதனே பலவுள வன்றே.”-என்பது பொருள்பட,

> தவச்ரீ பாதாப்ஜே கதமபிச பக்திர்ந சுலபா |
> நிகந்த்ரீ துஃகாநாம் நிகில புருஷார்தைக வசதி: |
> விநாபுண்யைர் ஜந்மாந்தர சதசகச்ரே சுவிகிதை: |
> நர:ச்ரேயோ மாத்ரம் கலுபகுளவிக்நம் நலபதே ||

என்று கூறினராதலினாலும், பாவனையைச் சகுணபாவனை நிர்க்குணபாவனை, பிராம்மிபாவனை என மூன்றாக வகுத்து, ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக அடையப்படும் மேலாகிய சுகுணவிஷயிணியாம் அத்தியாசிரம பாவனையை விதந்தெடுத்துக் கூறுமிடத்துக் கூர்மபுராணம் இந்த அந்தியாசிரம கைவல்லியோபநிடத மந்திரப்பொருளுக்கிசைந்தே

> த்யக்த்வா புத்ராதிசுஸ்நேகம் நிர்த்வந்தோநிஷ்பரிக்ருக: |
> சந்யஸ்ய் சர்வகர்மாணி பரம் வைராக்ய மாச்ரித: ||

புத்திராதிகளிலேயுள்ள சிநேகத்தை முழுமையும் விடுத்து, அங்ஙனஞ் சர்வகருமங்களையும் ஒழித்து, பரமவைராக்கியம் பூண்டவனுக்கே அந்தச் சர்வவேதசாரமாகிய பிராம்மி பாவனை உபதேசிக்கற்பாற்று என்று கூறுகின்றமையாலும், மீளப் பிறவிகொடாத மகாகைலாச பிரமலோகம் எனப்படும் சிவலோகப் பிராப்தியை நேரே கொடுக்க வன்மையில்லாது அநித்திய சுவர்க்காதி லோக போகங்களைக் கொடுக்கும் வைதிக ஸ்மார்த்தக் கிரியை முதலியவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலாகிய அவாவறுத்தல் பிரமவித்தைக்குச் சாதனமாகச் செய்யவேண்டுமெனப் பிரமர்வானவர் ஆசுவலாயனர்க்குக் கூறினார். (இன்னும் வரும்).

திருமூலநாயனர் அருளிச் செய்த திருமந்திரம்.

இரந்தார்க்கீதல்.

இரந்தார்க்கீதல், தன்னைவந்திரந்தார்க்கு அவர் வேண்டிய
தொன்றையளித்தல்.

> தாமறிவாரண்ண ருள்பணிவாரவர்
> தாமறிவாரந் தாங்கிநின்றூரவர்
> தாமறிவார்சில தத்துவராவர்க
> டாமறிவார்க்குத் தமர்பரனுமே.

(பொழிப்புரை) உயிர்கண்மாட்டுத் தாமறிந்து வைத்தற்
பாலதாம் உரிமைக்குப் பற்றுக்கோடாய் நிற்பாரே தம்மியல்
பறிந்தாரெனவும் இறைவன் கழல்பணியும் பான்மையுடையா
ரெனவும் அவரே சிறுபான்மை மெய்யுணர்ந்தாரெனவும்
அவர்க்கே இறைவன் செழுங்கிளையெனவும் உணர்ந்துகொள்
ளற்பாற்று ;—எ-று.

(குறிப்புரை) அண்ணல், பெருமையிற் சிறந்தோன். வா
ரம், கிழமை, உரிமை, அன்பு என்பன ஒருபொருட் கிளவிக
ளாம். உயிர்கண்மாட்டு வைத்தற்பாலதாம் உரிமை, அவை
துன்புறுங்கால் அதை நீக்குதற்காம் உதவிபுரிதலும், அவை
இன்புறுங்கால் அதுகண்டு சாலக்களித்தலுமாம். தம்மியல்
பறிதல், 'நாம் இயல்பில் வாலாமையுடையே' மென்றும்,
'அவ்வாலாமையைக் கழுவி வீட்டு நெறியெய்தற்கே பல
பிறப்பெடுத் துழல்வேமாயினேம்' என்றும் தம்மியல்பை
யுண்மையா னாராய்தல். இவ்வியல் பறிவாரெனப்படுபவர்
'நம்மைப்போலவே பிறந்துழலும் உயிர்கட் குதவிபுரிதலே
நங்குற்றத்தைப் போக்குதற்குரிய வழியாம்' என்று கருது
மவர் என்பார் "தாமறிவாரண்ணல் தாள்பணிவாரவர், தாமறி
வாரந் தாங்கிநின்றூரவர்" எனக் கூறினர். என்றூல், உயிர்
கண்மாட் டன்புறுதலே தன் றன்மைகளை யறிதற்குக் காரண
மாமென்றபடியாம். உயிர்கண்மாட் டன்புசெலுத்தித் தன்
றன்மை மாத்திரையேயறிந்து தானே பதியென்பார் மெய்ப்
பொருளை முழுவதூஉங் கண்டறிந்தாரெனப்படாமையான்
'தாமறிவார்சில தத்துவராவர்கள்' என்றோதினர். அவ்வா
றுயினும் கீழ்ப்பிறப்புக்க ளிலாதல்தாம் மேற்செய்தபடியால்
அந்நிலையிற் பிரிந்து பதியைச் சார்பவென்றும், மேற்பிறப்புக்
களிற்செய்த அறத்தாறு வீண்போமா றில்லையென்றும் தெரி
விப்பார் 'தாமறிவார்க்குத் தமர்பரனுமே' என்றூர்; "தவஞ்
செய்தாரென்றுந் தவலோகஞ்சார்ந்து, பவஞ்செய்து பற்
றறுப்பாராகத்—தவஞ்செய்த, நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்
தை நண்ணுதலைக், கற்றூர்சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு" என்று
சிவஞானபோதத்தும் எய்து முறைகூறிப் போந்தபடியறிக.
'தாமறிவாரந் தாங்கிநின்றூரவர் தாமறிவார், அண்ணல் தாள்
பணிவார்' எனப் பொருட்கேற்ப மாற்றியுரைக்க. 'தாங்கி'
எனுஞ்சொல்லைத் 'தரங்கி' (வழி) யெனக்கொண்டு பொரு
ளுரைப்பார்க்கு அச்சொல் அப்பொருளில் 'தரங்கு' என நிற்
றலன்றித் 'தரங்கி' என நிற்காமையுணர்க. இவ்வாறன்றிப்

பிறவாறுரைப்பார்க்கு அது அதிகாரத்தொடு பொருந்தாமை
யறிந்துகொள்க. அறிவாரம், வினைத்தொகை - ஈண்டிறந்த
காலம். உயிர்கண்மாட் டன்புவைத் துதவிபுரிவார்க்கே தம்
மியல்புணர்ச்சியும் வீடு பேறு மெய்து மென்ப திதனூற்கூறி
னர். (க)

> யாவர்க்குமாமிறைவற் கொருபச்சிலை
> யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கொரு வாயுறை
> யாவர்க்குமாமுண்ணும் போதொருகைப்பிடி
> யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கின்னுரைதானே

(பொ-ரை) இறைவன் மேலொருவில்ல இதழ்தூவுதலும்,
ஆவிற்கொருவா யவ்வளவுணவு கொடுத்தலும் தாமுண்ணு
முணவில் ஒரு கைப்பிடி சோறு பிறர்க்களித்தலும் ஏதிலார்
பால் இன்சொற் சொல்லுதலும் மிக எளியராயினர்க்கும் செ
ய்தற் கெளியவாம்; எ-று.

(கு-ரை) பதிபுண்ணியம் பசுபுண்ணிய மென்னு மிரண்ட
னுள், முன்னையதற் கொன்றும் பின்னையதற்கு மூன்றும்
இச் செய்யுளில் எடுத்துரைத்தார். இவ்விரண்டினுள் ஒன்
றே சாலாதோ? வெனின் ;—அன்புடையார்க்கு இவ்விரண்
டையும் வேறுபடுத் துணர வேண்டாமையானும், தம்மனநெ
கிழ்ச்சி அத்துணை எளிதில் நிகழ்வதாகலின், தம்மை ஒன்
றை விரும்பி வந்தவற்றிற் கெல்லாம் தலையளித்தல் தமக்கின்
றியமையா திருத்தலானும் அது சாலுதல் யாங்ஙனமென்பது.
பதிபுண்ணியத்துள், இறைவற்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டி
ன்மேற் சிறந்தது பிறிதின்மையின் 'யாவர்க்குமா மிறைவற்
கொருபச் சிலை' யென்றூர். பசு புண்ணியம் முப்பத்திரண்ட
னுள் ஆவிற்கு வாயுறை யளித்தலே மிகச் சிறந்தது; என்னை?
இறைவற்குத் தன் பயனளித்தலானும், எல்லாத்தேவர்களும்
தன் உறுப்பினுள் அடங்கக் கோடலானு மென்பது. உறை,
விலங்குணவு. 'இன்னாச் சொனுன்கு மிழுக்காவியன்றதறம்'
எனவும் 'இனியவுளவாக இன்னாத கூறல், கனி யொழியக்
காய் கவர்ந்தற்று' எனவும் போந்தவற்றூல் இன்னுரை பக
ரல் சிறந்த அறனுமென்பதறிக. மெய்யானும் மொழியா
னுஞ் செயப்படும் அறன் எளிவந்தனவாயிருத்தலின் அவற்
றை யீண்டுக் கூறினர்; மனத்தாற் செயப்படுவன கீழ்க் கூறு
வார். மேற்செய்யுளிற் பொதுவகையாற் கூறிய அறனை ஈண்
டுப் பாகுபடுத்திச் சிறப்புவகையாற் கூறினர். (உ)

> அற்றுநின்றூருண்ணு மூணேயறனென்னுங்
> கற்றனபோதங் கமழ்பவர் மான—
> றுற்றுநிற்றூங் கொருகூவற் குளத்தினிற்
> பற்றிவந்துண்ணும் பயனறியாரே.

(பொ-ரை) இருவகைப் பற்றுமற்றுத் தவத்தான் மனந்தூ
யராயுள்ளாரை உண்பித்தலே அறத்தா றென்று நீதிநூல்
துணிந் துரைக்கும்; கல்வியான் அறிவுவிரிந்த ஆன்றோரும்
மக்கள் தரவு (கிணறு) தடங்களிலுள்ள நீரை முகந்து வை
த்து அசனல் ஏதிலாரை உண்பித்துத் தாமெய்தும் பயனை
யறிந்திலரே என்ப; எ-று.

(கு-ரை) அற்று நின்றார் உண்ணும் உணவான் இடுவார்க்கும் ஏற்பார்க்கும் நன்னெறி கைவரப் பெறுதல் ஒருதலையாகலான் 'ஊணேயறனென்னும்' எனப்பிரிநிலைத்தேற் றேகாரங்கொடுத் துரைத்தார்; 'உதவிவரைத் தன்றுதவி யுதவி, செயப்பட்டார் சால்பின்வரைத்து' என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். 'கற்றனபோதங் கமழ்பவர்' என்றமை யானே பல நூற்கொள்கையும் ஒன்றே யென்பது பெறுதும். அற்றார்க்கிடுமுணவு சிறிதாயினும் பெரும்பயன் பயத்தலின் அதை மக்கள் செயற்பாலர்; அதுவுங் கைகூடாதாயின் காவல் குளங்களிலுள்ள நீரைமுகந்து உண்பித்தலும் பெரிதன்றென்பார் 'கூவல் குளத்தினிற் பற்றி வந்துண்ணும் பயனறியாரே' என்றார். இருவகைப்பற்று, அகப்பற்று புறப்பற்று; இவற்றின் விரிவைத் தாயுமானவர் உரையிற் கூறினும் ஆண்டுக் கண்டு கொள்க. உண்ணும் என்னுந் தன்வினையை ஈரிடத்தும் பிறவினையாத் திரிக்க. 'அதங்கோட்டாசாற்கரிறபத்தெரிந்து' என்பதிற் போல. 'அற்றுநின்று ருண்ணுமூணே யறனென்னும்' என்பதில் என்னும் எனும் பயனிலைக்கு நீதிநூல் எனுந்தோன்றா எழுவாய் வருவித்து முடிக்க. 'கமழ்பவர்' எனும் எழுவாய்க்கு என்ப எனும் தோன்றாப் பயனிலைவருவித்து முடிக்க. முதலடியால் நூற்றுணிவும், ஏனையடியால் அந்நூலைக் கற்றார் துணிவுங் கூறினார். இச்செய்யுளிற் 'றுறந்தார்க்குந் துவ்வாதவர்க்கு'ஞ்செய்யும் அறத்தின் சிறப்புரைத்தார். (௩)

அழுக்கினை யோட்டி யறிவைநிறையீர்
தழுக்கியநாளிற் றருமமுஞ் செய்யீர்
விழித்திருந்தென் செய்வீர் வெம்மை பரந்து
இழிக்கவன்றென் செய்வீரேழை நெஞ்சீரே.

(பொ-ரை) மக்காள்! நீயிர் உயிரோடிருக்கு நாட்களில் அறம்புரிந்து நும்மை இயல்பாய்ப்பற்றியுள்ள மும்மலங்களையுங்கெடுத்து நும் அறிவை நன்கு விளக்குதிர்; அவ்வாறு செய்யீரேல் எத்துணை எச்சரிக்கையுடன் இருந்தாலும் நீயிர் வெள்குறுமாறு சாக்காடுநும்மை விரைந்து பற்றுங்கால் என்செயவல்லீர்? மடம்பட்ட அறிவுடையீர் இதை ஆராய்மின்; எ-று.

(கு-ரை) காரண காரிய இயைபுற இரண்டாமடியைமுன்னும் முதலடியைப் பின்னும் வைத்துப் பொருள்கொள்க. அவ்வாறாங்கால் 'செய்யீர்' என்னும் வினைமுற்றை வினையெச்சமாகத் திரிக்க. தழுக்கிய, தழுவிக்கொண்ட, ஈண்டு வாழும். நாளைச்செய்வம் என்னாது உடன் செய்கவென்பார் 'தழுக்கிய நாளிற்றருமமுஞ் செய்யீர்' என்றார். உயிர் உடலினின்றும் இறந்துபடு ஞான்று உடலிலோடுங் குருதியை (இரத்தம்) ச்சுவறிக் கொள்ளச் சாக் காய்ச்சல் எனவொன்றும் அது தணிந்ததும் கொடிய குளிர்ச்சியும் உடற்கண் நிகழ்வதை யறிந்தார் வாய்க்கேட்டுணர்க. 'வெம்மை பரந்து இழிக்க' எனச் சாதற்கண் நிகழுங் குறிகளைச் சாக்காடாக ஈண்டுபசரித்துக் கூறினார். 'உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காடுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு' என்பவாகலின், இச்செய்யுளில் உள்ளபோதே யறஞ்செய்ய வேண்டுமென்றார். (௪)

தனனை யறியாது தானல்லா ரென்னுதிங்
கின்மை யறியா திளையரென் றோராது
வன்மையில் வந்திடுங் கூற்றும் வருமுன்னந்
தன்மையு நல்ல தவஞ்செயு நீரே.

(பொ-ரை) இவன் பெருமையுடையான், அவன்றான் நல்லன், இவன் வறியன், உவன் இளைஞன் என்று ஒருவன் றனியல்புகளை ஆராயாது விறல் மிகுந்து நும்முயிரைக்கொள்ளைகொண்டுண்ணக் கூற்றுவன் (யமன்) வருமுன் யாவர்க்கும் நன்மையும் உயிர்க்குதவியுஞ் செய்ம்மின்; எ-று.

(கு-ரை) 'தானல்லாரென்னாது' என்று கூறியதென்னை? நற்குணமுடையார் மாட்டும் அவன் போதுவான் என்பது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—சமணர், புத்தர்போல நல்லொழுக்கங்களையே பழகினும் அவற்றிற்கேற்ற பயனளிக்கும் இறைவனை வணங்காமையான் அவர் நல்லொழுக்கங்களுந் தீயவாயின. ஆதலின், இன்ன நல்லொழுக்கமுடையாரையே ஈண்டுரைத்ததென்றறிக; இதுபற்றியன்றே இவ்வறத்தைச் செய்வார்க்கு இறைவன் அருள் வேண்டுமென்பார் இவ்வதிகார முதற்செய்யுளில் 'அண்ணல்தாள்பணிவார்' எனவும் 'தமர்பரனுமே' எனவும் ஆசிரியர் கிளந்தோதுவாராயிற்று. ஈண்டுத்தவம் என்றது மானுடயாகமென்றறிக; அது இரந்தார்க்கீதல், கைக்கடனாற்றல், கசிவகத்துண்மை முதலாயின. பிறவாறுரைப்பார்க்கு அதிகாரத்தொடு பொருந்தாமையறிந்துகொள்க. 'காலமுலக முயிரேயுடம்பே' எனுஞ்சூத்திரத்தில் "பால்பிரிந் திசையாவுர்திணைமேன" என்றார் தொல்காப்பியனாராதலின் அதற்கேற்பக் கூற்று என்பது அஃறிணைப்பயனிலை கொண்டது. செயும், உம் ஈற்றுவியங்கோள், இது ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார் உரையானுணர்க. "முற்றியிருந்தகனியொழியத் தீவளியால், நற்காயுதிர்தலு முண்டு" "பிள்ளையைத் தாயலறக் கோடலான் மற்றதன், கள்ளங் கடைப்பிடித்தல் நன்று" எனப் பிறசான்றோருமுரைத்தவாறு, மேற் செய்யுளானு மிச்செய்யுளானும் யாக்கைநிலையாமை, இளமை நிலையாமையை வற்புறுத்தார். (௫)

துறந்தான் வழிமுதற் சுற்றமு மில்லை
யிறந்தான் வழிமுத லின்பமு மில்லை
மறந்தான் வழிமுதல் வந்தில னீசன்
அறந்தா னறியு மளவறி வாரே.

(பொ-ரை) உலக்வாழ்க்கையினது நிலையாமை கண்டு அதனை ஒருவிய துறவிக்கு அவன் கால் (வமிசம்) வழிக்கிடந்த உரிமைச் சுற்றமின்றாமாறுபோலவும், இறக்கும் பகுதியுடைய இம்மக்களுயிர்க்கு வரும் இன்பம் ஒன்றின்றாமாறு போலவும், அறஞ்செயமறந்தார்க்கு இறைவனருள் கைகூடுதலுமில்லையாம்; ஆதலால் அறத்தின் பெருமையைத்தான் அறியுமளவான் அறிந்து அறம் புரியக்கடவர்; எ-று.

(கு-ரை) துறவிக்கும் அவன் கிளைக்கும் இடைக்கிடந்ததோர் இயைபின்றாமாறுபோல் அறந்துறந்தார்க்கும் இறைவற்கும் இடைப்பட்டதோரியைபின்றெனவும், சாக்காடுடைய இப்பிறவியினியல்புணர்வார்க்கு இதில் துன்பமே முழு

வதுங் காணப்படுமாறுபோல அறஞ்செய்யானுக்கு நிரயத் துன்பமேயன்றி வேறு பிறவில்லை யென்றும் உவமைகொள்க. "யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்" எனத் திருவாதவூரடிகளும், "சாதலினின்னாததில்லை" என ஆசிரியர் பெருநாவலரும் அருளிச்செய்தவாறு ஈண்டும் ஆசிரியர் திருமூலனார் 'இறந்தான் வழிமுத லின்பமுமில்லை' யென்றருளிச் செய்வாராயினர். முதல் 'வழிமுதலு'க்குக் கால் (வமிசம்) எனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க; ஏனைய வெல்லாம் செம்பொருள். இச்செய்யுளில் அறஞ்செயார்க்கு இறைவனருள் கைகூடுமாறில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது.

தான்றவஞ் செய்வதாஞ் செய்தவத் தவ்வழி
மான்றெய்வ மாக மதிக்கு மனிதர்கள்
ஊன்றெய்வ மாக வுயிர்க்கின்ற பல்லுயிர்
நான்றெய்வ மென்று நமன் வருவானே.

(பொ-ரை) ஒருவன்றான் மானிடயாகத்தைச் செய்க, ஏனெனில், அவ்வாறு செய்பவன் உருவத்தைக் கடவுளுருவமாகவே கருதி உலகர் வழிபடுவது வழக்காகலான்; இங்ஙனமன்றித் தமதுடலையே தெய்வம்போல் ஓம்பி வளர்க்கின்ற பல்லுயிர்க்கும் 'நானேதெய்வ' மென்று நமன் வருவான் என்றறிக; எ-று.

(கு-ரை) 'தான்றவஞ்செய்வது' என்பதில் துவ்வீறு வியங்கோட் பொருட்டு; "மறப்பதறிவிலென் கூற்றுக்களே" எனுந் திருக்கோவையாரினும் பேராசிரியர் இவ்வாறே யுரை கூறினார். மான், உருவம். பிறவுயிர்கண் மாட்டன்பின்றித் தம்முடலையே பாதுகாப்பார்க்குக் கதமென அழிவெய்துமாறு பின்னிரண்டடியினுங் கூறினார். அறம்புரிவார்க்கு மறுமைப் பயனேயன்றி இம்மையினும் பலராற்புகழப்பட்டுப் பொன்றுவுடம்பெய்தும் பேற்றருமை கைவரப்பெறுதலையும் இச்செய்யுளிற் கூறினார். (எ)

திளைக்கும் வினைக்கட லார்வுறு தோணி
யிளைப்பின்றி நீக்கு மிருவழி யுண்டு
கிளைக்குந் தனக்கு மக்கேடில் புகழோன்
விளைக்குந் தவமற மேற்றுணை யாமே.

(பொ-ரை) நுகரும் இருவினைக்கடலைப் போழ்ந்து செல்லும்பட கொன்றைத் தளர்வின்றிச் செலுத்துதற்கு இரண்டு வழிகள் உள; அவை தன் கிளைஞரைக்குறித்துச் செய்யும் அறமும் தன்னைக் குறித்துச்செய்யும் தவமுமாம்; எ-று.

(கு-ரை) வட்டமாக முதலுமீறுமின்றி நுகர்ந்து வரும் இருவினைகளை நீக்குதற்குக் கருவியாவது தவம், அறம் என்றவாறும். தோணி தன்னுடலாகவும், இருவினை கடலாகவும், அதில் அதைக்கடாவுதற்கு இரண்டுவலி தண்டு தவம், அறமாகவும் பாகுபடுத்திக்கொள்க. "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங், கைம்புலத்தா றோம்பறலை" எனுமைந்தனுள், ஒக்கலைப்போற்றலுந் தன்னைப்போற்றலுமாகிய இரண்டறங் கூறினார். எதிர் நிரனிரைப்பொருள் கோளால் கிளைக்கு அறமும், தனக்குத்தவமுங் கூறிக்கொள்க. 'கேடில் புகழ்' என்றடைகொடுத்தார் "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்" என்றாராகலின். வினைக்கட்டு, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஈர்தல், பிளத்தல். இச்செய்யுளில் இருவினையொழித்தற் குபாயங் கூறினார். (அ)

பற்றதுவாய் நின்ற பற்றினைப் பார்மிசை
யற்ற முரையா னறநெறிக் கல்லது
யுற்றுங் களாலொன்று வீந்தது வேதனை
மற்றண்ணல் வைத்த வழிக்கொள்ளு மாறே.

(பொ-ரை) ஒரு பயன் நோக்கிச் செய்யும் அன்பை அறநெறிக் குரியதென்று இறைவன் மறந்து முரையான்; அதுவன்றி நீயிர் ஒருவர்க்கீந்த வொன்று நமக் கொருபெருந் துணையாக வேண்டில் இறைவன் வைத்த கடப்பாட்டினை யறிதலே யதற்கு வழியாம்; எ-று.

(கு-ரை) ஒரு பயன் நோக்கிச் செய்தல், உலகத்தார் தம்மைப்புகழ்தல், நன்குமதித்தல் முதலாயினவற்றை விரும்பிச் செய்தலும், புதல்வன் வேண்டும், மனைவேண்டும், பொருள் வேண்டும், மறுபிறப்பில் அரசனாதல் வேண்டும், துறக்கவின்பம் பெறல் வேண்டுமென்று கருதிச் செய்தலும் போல்வன. இவை யெல்லாம் அழியும் பெற்றியவாதலானும், இவற்றை விரும்புவார்க்குப் பிறப்பிடை யறாமையானும் இவற்றை விலக்கியபடியாம். பின்னை என்னையோ செய்யுமாறென்பார்க்கு, எவ்வறம்புரியினும் அவற்றின் பயனைத்தினை யளவுந் தான் விரும்பாது அவற்றை யெல்லாம் இறைவற்கே ஒப்பித்துவிடுதலாம். இதனா லெய்தும் பயன் அழியா இன்பத்ததாய வீடுபேறேயாம். இதுபற்றியன்றே ஊன்றின்றலும், கட்குடித்தலும், உயிர்க்கொலை புரிதலும், பரத்தையர்ப் புணர்தலும் கவருடலும் போல்வன இறைவனைச் சார்ந்தார்க்கா மென்றவாறு. இப்பெற்றியறியாதார் அவ்வாறவர் செய்தலும் இழுக்கா மெனக் கூறித் தருக்குறுவர். அவர்க்கஃதிழுக்காதென்பதன் கருத்தென்னையெனின்;—அவர் தமக்கென வொருபொருளின்றெனவும், தாமும் பிறவும் இறைவனடிமையும் உடைமையுமாக வுள்ளோ மெனவும் கருதியாண்டுத்தங் கருத்தறினும் ஆண்டவை யெல்லாம் இறைவனே யாகக்காண்டலானும், பொருட்கண் வேற்றுமைசெய்து வெறுப்புவிருப்புறுதலின்மையானும் எவையும் அவர்க்காம். இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை வெறுத்தலும் ஒன்றை விரும்புதலும் அவர்க்கிழுக்காம். இவ்வியல் பெல்லாங் கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர், மூர்க்கர், கருவூரார் முதலிய திருத்தொண்டர் மாட்டுக்கண்டு கொள்க. கண்ணனுங் கீதையில் அருச்சுனனுக்குக் காமிய புண்ணியத்தைப் புரியாது, நிட்காமிய புண்ணியத்தை விளைக்குமா றறிவுறுத்தார். இறைவன் மறந்துங் கூறானென்ற தென்னை யெனின்;—பொச்சாப்பில்லா இறைவன் அங்ஙனம் ஒருகாலும் வேதசிவாகமங்களிற் கூறானென்பதே யதன் கருத்தாம். அற்றம், மறைவு; ஈண்டு மறதியின் மேற்று, அறிவை மறைத்தலில் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது. கொள்ளும் என்பதற்குக் கொள்க என வியங்கோளாகப் பொருளுரைக்க; உம் வியங்கோள் விகுதி இது முன்னிலையிற்

பெரியார் மாட்டுரைக்குஞ் சொற்கண்ணது; சேக்கிழார் பெருமான் அடியார் புராணத்துள் இவ் வழக்கு மிக்குவிரவிவருதல் கண்டுகொள்க. இதற்கிலக்கணம் இவ்வதிகாரம் ஐந்தாம் செய்யுளிற் கூறினும்; ஆண்டுக் காண்க. இச்செய்யுளில் நிட்காமிய புண்ணியஞ் செய்யுமாறு விதித்தார் ஆசிரியர் திருமூலனாரென்க. (கூ)

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சிவஞானசித்தியார் உரை.

(முன் தொடர்ச்சி).

பக்கமூன்றின்மூன் றேதுவுடைய
பொருளைப் பார்த்துணரத்
தக்கஞானந்தன் பொருட்டாம்பிறர்
தம்பொருட்டா மனுமானந்
தொக்கவி வற்றுற்பிறர்தெளியச்
சொல்லலாகுமச் சொல்லு
மிக்க வன்னுவயத்தினொடுவெதி
ரேகச் சொலென விரண்டாம்.

(கருத்துரை) 'காண்டல்வாயில்' எனுஞ் செய்யுளிற் பகுக்கப்பட்டுக் கிடந்த முறையே சாட்சி நான்கனிலக்கணங்களையும் மேற்செய்யுட்களிலுரைத்து, 'அனுமானந் தனக்கும் பிறர்க்கும் என்றிரண்டாம்' என்று பாகுபட்ட கருதலளவையினிலக்கணங் கூறிப் பிறர்பொருட் டனுமானத்தைப் பகுத்தல் நுதலிற்று.

(பொழிப்புரை) மூன்றேதுக்களினொன்றுடைய பொருளைப்பக்கமூன்றினும் வைத்து ஒருவன் தான் உணரும் உணர்ச்சியே தன் பொருட்டனுமானமாம்; இங்ஙனந்தான் தெரிந்ததொன்றைப் பிறர் தெளியுமாறு உரைக்குமதுவே பிறர் பொருட்டனுமானமாம்; இப்பிறர் பொருட்டனுமானமும் உடம்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் இரண்டு பிரிவுறும்; எ-று.

(குறிப்புரை) பக்கம், அனுமிக்கப்படும் பொருட்கு நிலைக்களம்; அது மேற்செய்யுளிற் கூறுப. ஏது, இயைபு, ஈண்டுக் காரணம்; காரியத்தோடியை புடைத்தா யிருத்தலின் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது. இஃதறியார் அது ஹேது என்னும் வடமொழித் திரிபென்றுரைப்பர். ஏதின்மை=இயைபின்மை=பகைமை; ஏதிலார்=இயைபில்லார் அயலார்; எனுந் தமிழ் மொழிகளோடு அப்பொருண் மேற்றாய் வருதலான் அது வடமொழித் திரிபன்றென மறுக்க. காட்சியின் வழிக் கருதல் பெறப்படுமெனும் உண்மையறிவித்தற்குக் காட்சியளவைக்குப் பின் அதை வைத்ததன்றியும், ஈண்டும் 'பார்த்துணர' எனக்கிளந் தோதினர். ஏதுக்களானன்றி யுரைக்குமனுமானம் போலியா யொழிதலின் 'தொக்கவிவற்றால்' எனவலியுறுத்தார். (அ)

மூன்றுபக்கம் பக்கநிகர் பக்க
நிகரில் பக்கமெனத்
தோன்றும் பக்கந்துணி பொருளுக்
கிடமா முவமை நிகர்பகக
மான்ற பொருள் சென்றடையாத
விடமாநிகரில் பக்கமுத
லென்றவிரண்டும் பொருளுண்மைக்
கிடமாமொன்று பொருளின்றும்

(க-ரை) மேற்செய்யுளிற் போந்த பக்கங்களின் பெயரும் அவற்றினிலக்கணமுங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) பக்கம், நிகர்பக்கம், நிகரில் பக்கமெனப் பக்கம் மூன்றுவகைத்து; அவற்றுள், பக்கமென்பது துணியலுறும் பொருட்குப் பற்றுகோடாவதாம்; நிகர்பக்கம், அத்துணியலுறவு வெளிப்படுத்தற் கெடுத்துக் காட்டும் உவமைப்பொருட் கிடனாவதாம்; நிகரில்பக்கம் எடுத்துக்காட்டும் உவமைப் பொருள் இல்லதாம். இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் பொருளுண்மையைச் சாதித்தற்கும் பின்னையது அஃதில்லை யென்றற்கும் இடமாம்; எ-று.

(கு-ரை) 'இம்மலைதீயுடைத்து, இடையறாதியங்கும் புகையுடைமையால்'; இதுபக்கம் 'இம்மலைதீயுடைத்து, இடையறாதியங்கும் புகையுடைமையால், அடுக்களை (சமயலிடம்) போல' இது நிகர்பக்கம்; எடுத்துக்காட்டும் அடுக்களையில் புகையை மேற்கண்டுழியுள் புக்குத் தீயையுங் காண்டலின், 'இம்மலை புகையுடைத்தன்று தீயின்மையால், மடுப்போல' இது நிகரில் பக்கம்; மடுவினிடத்துத் தீ காணப் பெறாமையால் ஆண்டுப் புகையில்லை யென்பது பெறுதுமாகலின்; இதற்கு நீரில்லாமடுவில் தாமரை முதலியபூக்களில்லாமைபோல எனக் கூறியுதாரணங் காட்டுவாரு முளர். நிகர்பக்கத்தில் தீயுண்மையைச சாதிக்க எழுந்தகாட்டுப்போல, நிகரில் பக்கத்தில் தீயின்மையைச் சாதிக்கவெழுந்த காட்டே வேண்டற்பாலதா மன்றிப் பிறவுதாரணங்கள் பயன்படுவவல்ல. இதுவே ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகட்குங் கருத்தாதல் அவர்கள் 'புகையாலனலுண் டடுக்களைபோல்' எனுஞ் செய்யுட் குரைத்த வுரையானும், தருக்க சங்கிரகதீபிகையினுங் கண்டுகொள்க. அல்லதூஉம் 'ஒன்று பொருளின்றாம்' என்றிவ்வாசிரியருரைத்ததனானு முணர்க. பக்கம் எனினும் நிலைக்களமெனினு மொக்கும். உவமை நிலைக்களம், உவமையில் நிலைக்களம் என்பவற்றை வடநூலார் முறையே சபக்ஷம் விபக்ஷம் என்ப. (கூ)

ஏதுமூன்றாமியல்புகாரியத்
தோடனுபலத்தியிவை
யோதினியல்பு மாமரத்தைக்
காட்ட லுறுகாரியம் புகைதன்

ஞதியான வனல்காட்டலாகு
மனுபலத்தியது
சீதமின்மை பனியின்மை காட்டல்
போலுஞ் செப்பிடினே.

(க-ரை) 'பக்கமூன்றின்' எனுஞ் செய்யுளிற் கூறியமுறையே பக்கங்களின் இலக்கணங் கூறி, ஏதுவின்பாகுபாடும் அவற்றின் இலக்கணமுங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) இயல்பு, காரியம், அனுபலத்தி என்னும் வகையான் ஏது மூன்றாம்; அவற்றுள் இயல்பேது, மா என்று சொல்லிய மாத்திரையானே அச்சொல் மரத்தைக் குறித்தலாம்; காரியவேது, காரியமான புகையால் அதன் காரணமான தீயினுண்மை யறிதலாம்; அனுபலத்தி யேது, குளிர்ச்சியில்லாமை கொண்டு பனிக்கால மன்மையறிதலாம்; எ-று.

(க-ரை) மா வென்பதற்குப் பிறபொருளு முளவேனும், அச்சொல் உரைத்த மாத்திரையானே பொதுமை நீக்கும் பிறசொற்களை யவாவாது மரத்தைக் குறிக்கும், இதுவே இயல்பேது வென்றறிக. இங்ஙன மின்றி, 'மாபூத்தது' 'மா வீழ்மலர்' எனவுதாரணங் காட்டுவாரு முளராலெனின்;— ஆண்டுப் பொதுமை நீக்குஞ் சொற்களால் அப்பொருள் சுட்டிவந்தனவே யன்றித் தம்முடைய ஆற்றலால் அவற்றைக் குறிக்காமையானும், அது தானும் யாம் முன்னர்க் காட்டிய இயல்பளவையுள் அடங்குவதன்றி ஏதுவெனப் படாமையானும், ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளும் 'மாமரத்தைக் காட்டல்' என்றதன்றி ஏனையவற்றைப் போலுரையாமையானும் அது பொருந்துமாறி யாண்டையதென்க. இதுவே ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகட்குங் கருத்தாதல் அவருரையானுணர்க. சீதமின்மையுங்காரிய வேதுவாய் அடங்கும் பிறவெனின்;—அங்ஙனமாயினும், மேற்கூறிய காரியவேது உண்மைப்பொருள் வழிப்பெறப் படுதலானும், ஈண்டின்மைப்பொருள்பற்றி வரலானும், ஈண்டுச் சிறப்புறுவது அபாவத்தன்மையே யன்றி வேறு பிறிதில்லையாகலானும், பனியின்மையாகிய காரணவேதுவும் இதனுள் அடங்குதலானும் தலைமைபற்றியும் சுருக்கம் பற்றியும் அனுபலத்தி யேதுவென வேறு பெயர் கூறினர். சீதமின்மை பனியின்மை காட்டுமாறென்ற தென்னை? வெம்மையினபாவமே சீதமாகலின், சீதமின்மை வெம்மை யுண்மையைக் காட்டுமென்று கூறற்பாற்றாம் பிறவெனின்;—அறியாது கடாயினாய், ஒளியுடைப் பொருளாவன வெல்லாம் வெம்மை யுடையனவன்றே. பசும்பொன் சுடர்விரிந்து ஒளிதரினும் வெம்மை யுணரப் படாதவாறென்னெனின்? நெய்யைக் காய்ச்சின் அதற்கு அழிவு காண்கினும் நீரொடு கூடிக் காய்ச்சப்படின் அழிவெய்தாமையின், அவ் வழிவின் நீக்குவது நீரேபோலத் தூயபசும்பொன்னைப் பலநாள் உருக்கிக் காய்ச்சினும் சிறிதும் அழிவுறாமையானும், உருக்கிக் காய்ச்சுந் தீக்குமறுதலைப் பொருளாயின் அது அழிவெய்துமாதலானும், ஒளிதருவது தீயேயாதலானும் அது தீயின் கூறென்பது பெற்றாம்; மண்ணின் கூறு சிறிது தீயின் வெம்மையை மறைத்தலான் பொன்னின்கண் வெம்மை தோன்றாதாயிற்று. இதுபோலவே, வெந்நீர்க்கண் தண்மை காணப்படாமை வெம்மை தோன்றியதை யடக்கி மறைத்து நிற்றலான். வெம்மை தோன்றவும் தண்மையழிந்தறும் என்பார்க்கு, நீரின்குணம் தண்மையே யாகலான் அக்குணம் அழிந்தழிக்குணியாகிய நீர் அழியக் காணாமையானும், "குணமழிந்தழிக் குணியுமழியும்" எனும் மரபு இதில் முரணுறுதலானும், வெம்மை மறைந்தழித்தண்மை மறித்தும் புலப்பட்டுத் தோன்றலானும், அங்ஙனம் அழிந்தபொருளாயின் மறித்தும் அதன்கண்ணே தோன்றாதாகலானும் அது பொருந்தாமையறிக. தண்மை வெம்மையினபாவமென்றலும் பொருந்தாது. எனனை? அபாவப்பொருட்கு வினை நிகழ்ச்சியின்மை கண்கூடாகப் பெறப்படுமாறு போலாது தண்மைக்கு அவ்வினை நிகழ்ச்சி இனிது உணரக்கிடத்தலின், ஆதலால், சீதமின்மையாகிய குணபாவம் பனியின்மையாகிய குணியதபாவத்தையே காட்டுமன்றி வெம்மையைக் காட்டுமென்றல் மாறுபடக் கூறலாமென மறுக்க. அனுபலத்தி, இன்மை. (கo)

புகையா லனலுண் டடுக்களை போலென்னப்
புகற லன்னுவயம்
வகையா மனலின் றுமிடத்துப் புகையின்
றுகு மலரினொடு
முகையார் நீரிற்போ லென்று மொழிதல்
வெதிரேகச் சொலிவை
தொகையா றுறுப்பைந் தொடுங்கூடச்
சொல்லுவாரு முளர்துணிந்தே.

(க-ரை) "பக்கமூன்றின்" என்ற செய்யுளிற்கூறிய முறையே பிறர்பொருட்டனுமானப் பிரிவுகளான அன்னுவயம், வெதிரேகம் எனபவற்றின் இலக்கணங்களைக் காட்டுமுகத்தான் விளக்குதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ, அடுக்களையிற்போல என உடம்பாட்டாற் றெளித்துணர்த்தல் அன்னுவயானுமானமாம்; யாண்டுத்தீயில்லை ஆண்டுப்புகையில்லை, பூவும் மொக்குளும் செறிந்துகமழும் நீரோடையிற்போல என எதிர்மறையானுணர்த்தல் வெதிரேகானுமானமாம்; இவ்விரண்டனுமானத்தையும் மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு, ஏற்றல், முடிவுஎனும் ஐந்துறுப்புக்களானும் பாகுபடுத்தி யுரைப்பாருமுளர்; எ-று.

(கு-ரை) "யாண்டுப்புகைஆண்டுத்தீ,அடுக்களையிற்போல" என்னும் அனுமானத்தின் கண், ஞாயிற்றின் வெம்மையால் நீராவியெழுவதைக்கண்டு அனுமானித்தலும் வந்து போலியா மாலெனின்;—அற்றன்று, நீராவியெனத் தெரிந்தபின் தீயனு மானிக்குமாறியாண்டையது; அன்றி நீராவியோ புகையோ என்னும் ஐயத்தின்கண்ணெனின்;—நீராவி என்றுதல் புகை யென்றுதல் தெளியாமல் அனுமானித்தல் வழுவாம். தெளிந் துழியே அங்ஙனங் கருதற்பாற்றென்றறிக. தீமூறுகி வளர் ந்து கனிந்துழிப்புகைகாண லுறுவதின்மையின், ஆண்டுப் புகையின்மைபற்றித் தீயுமின்றென மறுத்தல் பொருந்தாமை யின், ஈண்டாசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் புகை யின்றுமிடத்து அனலின்றுருகுமெனக் கூறுது "அனலின்று மிடத்துப் புகையின்று'மும்" எனக் கூறினர்; மடுவின்கண் அனலின்மையின் ஆண்டுப் புகையுமில்லையா மதுபோலவென் பது. இம்மடுவுவமைக்கு இவ்வாறன்றிப் பிறவாறுரைப்பார் க்கு வியாத்தி யுணர்வுபெறப்படாமை யுணர்க. வியாத்தி யுணர்ச்சியென்ப தென்னையெனின்? கூறுதும். ஒருமகன் அட்டிலின் உட்சென்று ஆண்டுத்தீயுண்மை யுணர்ந்தான்; உணர்ந்து புறம்போந்து அவ்வட்டில் மேல் நோக்குழிப்புகை பரந்து போதலைக்கண்டு "யாண்டுத்தீ ஆண்டுப்புகை" எனும் உணர்வுகொண்டான். கொண்ட இதுவே வியாத்தியுணர்ச்சி யென்றறிக. அடுக்களை உடம்பாட்டு வியாத்தியுணர்ச்சி நிகழ் த்தற் பயத்ததாமாறுபோல, மடு எதிர்மறை வியாத்தியுணர்ச்சி நிகழ்த்தற் பயத்ததாகல் வேண்டுமென்க.

இனிக்கேவலான்னுவ யானுமானம் மேலோதிய ஐந்துறுப் பொடுங் கூடிவருமாறு.

மேற்கோள் அல்லது பிரதிஞ்ஞை
இம்மலை தீ யுடைத்து
ஏது.
புகை யுடைமையால்
எடுத்துக்காட்டு அல்லது உதாரணம்
அடுக்களையிற்புகையும் அனலும் ஒருங்கிருத்தல் போல
ஏற்றல் அல்லது உபநயம்
இம்மலையும் புகை யுடைத்த
முடிவு அல்லது நிகமனம்.
ஆதலால், இம்மலை தீயுமுடைத்து.

கேவல வெதி ரேகியனுமானம்.
மேற்கோள்
இம்மலை புகையுடைத்தன்று
ஏது
தீயின்மையால்
எடுத்துக்காட்டு
தீயில்லாமடுவிற் புகை யின்றுமாறுபோல
ஏற்றல்
இம்மலையுந் தீயுடைத்தன்று
முடிவு
ஆதலால், இம்மலை புகையுமுடைத்தன்று.

இக் கூறிய இரண்டனுமானத்துள்ளும் கருதப்படும் பொருள் களெல்லாம் அளந்து தெரிந்துகொள்ளப்படுவனவா மென்ப தறிக. நீரில்லாமடுவில் ஒருகாரணம் பற்றித்தீயிருத்தல் சா லுமாகலான், அதை விலக்குதற்கு 'மலரினெடு முகையார் நீரிற்போல்' என்று அடைகொடுத்தார். 'சொல்லுவாருமுளர் துணிந்தே' என்றமையான், அங்ஙனஞ் சொல்லாதாரே பல ரென்பது பெறுதும். இவ்வைந்தையும் ஒருங்குகொள்வோர் சைவரும், நையாயிகருமாம். ஏற்றல் அல்லது உபநயம், முடிவு அல்லது நிகமனம் என்னுமிவ்விரண்டும் கூறிற்றே கூறலான் அவற்றுற் பயனென்னெனின்;—உதாரணத்தைக் கூறியம்ம ட்டிலொழியின், உதாரணத்திற்கூறிய தன்மைகளில் எவை மேற்கோளிலுள்ளவற்றோடியையும் எவையியையா என மா ணுக்கன் ஐயுறும்; அவ்வையுறவு தீர்த்தற்கும் மாட்டிமுடித் தல் என்னும் வழக்குக்குப் பொருந்தவும் அவையிரண்டும் வேண்டுமா மென்பது. இவ்வாறே பிறபாடை நூலாருங் கோடல் அவர் வாய்க்கேட்டுணர்க. இவ்வாறே தருக்கசங் கிரகதீபிகை நூலாருங் கோடல் காண்க. ஐந்தொடு, ஐந் தான்; 'ஊசியொடுகுயின்ற தூசும்பட்டும்' என்பதிற்போல.

போதுநாற்றத்தாலறிதல
பூர்வக்காட்சி யனுமானம்
ஓதுமுரையானறிவி னள
வுணர்தல் கருதலனுமானம்
நீதியான்முற்கன்மபல
நிகழ்வதிப் போதிச் செய்தி
யாதியாகவரும் பயனென்
றறிதலுரையா லனுமானம்.

(க-ரை) 'அளவைகாண்டல், கருதல், உரை, என்றிம்மூன் றினடங்கிடுமே' என்று முதற்செய்யுளில் உரைத்த முறைப் படி யவற்றின் இலக்கணங் கூறுவான்புகுந்த ஆசிரியர் மேற் செய்யுள்காறும் காண்டல், கருதல்களின் இலக்கணங்களை விரித்துரைத்து உரையளவையும் பகுத்து அதன் இலக்கண ங்கூறிற்றிலராயினும், கருதலளவை அதிகாரப்படுகின்றமை யின் காண்டல் கருதல் உரை என்னும் மூன்றின் வழிப்பெ றப்படும் அனுமான இலக்கணங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) முன்னர்த்தான் ஒரு பூவினையும் அதன் மண த்தையும் அறிந்து பின்னொருகால் அப்பூவைக்காணுது அத ன்மணம் மாத்திரங் கமழ்தல் அறிந்து அப்பூ அங்கு எங்கா யினுமிருக்குமென்று அனுமானித்தல் காட்சிவழிக் கருதலாம்; ஒருவன் உரையாடுந் திறமறிந்து அவன் அறிவின் நுண்மை யறிதல் கருதல் வழிக்கருதலாம்; திருவள்ளுவப் பயனுதி யன ஊழ் என்பது ஒன்று சொல்லக்கேட்டு, தன்மாட்டு நிக ழும் இன்பத் துன்பங்களும் இவற்றைத் தருவதும் அவ்

ஊழும் அதனாற் பெறும் பயனும் ஒப்புடையவா யிருத்தல் உணர்ந்து இன்பத் துன்பங்களைப் பயக்கும் முற்செய்வினையே ஊழென்றதா மென்றறிதல் உரைவழிக் கருதல்; எ-று.

(கு-ரை) குயவன் மட் குடம் வனைதல் கண்டு புறம் போந்தான் பிறிதோரிடத்தில் மட் குடந் தவிரக் குயவனைக் காணு தொழியினும் அதை வனைந்தான் குயவனே யென்றறிதலும் இதுபோல் வனவும் காட்சிவழிக் கருதல் அல்லது பூர்வக் காட்சியனுமானமாம். இதைக் கருதலுறுப்பொடு பாகுபடுத்திக் காட்டுவாம்.

I. காட்சிவழிக் கருதல்

மேற்கோள்

இவ்வுலகம் செய் வோனையுடைத்து

ஏது

செயப்படுபொருட்குச் செய்வோன்வேண்டுதலின்

எடுத்துக்காட்டு

குடம் குயவனை யுடைத்தாமாறு போல

ஏற்றல்

உலகமுங் குடம்போலச் செயப்படுபொருள்

முடிவு

ஆதலால், இவ்வுலகம் செய்வோனையுடைத்து.

என்னும் இவ்வனுமானத்தில், குடத்தைச் செய்யுங் குயவனை முன்னறிந்தவாறு உலகத்தை யாக்குங் கடவுளை முன்னறிந்து பிறிதோர்கால் அவனைக்காணு தொழியினும் உலகத்தை யாக்குவா னவனென்று சோடலமையும்; அவ்வாறுலகத்தைக் கடவுள்படைக்கு ஞான்று கண்டாரிலராகலின் இதற்குக் குடத்தையுங் குயவனையும் உவமை கூறுதல் வழுவாமென்று கூறுவாருமுளர். செயப்படுபொருள் செய்வோனையுடைத்தென்பது குடத்தின் கட்கண்டாமாகலின் அதுவே சாலும்; வேறு பிறசெயப்படு பொருட் கண்ணும் செய்வோனையறிந்திருக்க வேண்டு மெனு நியதியில்லை, செயப்படுபொருளிலக்கண முடைய ஒரு பொருளைப்பிறிதொன்றனொடு சார்த்தியளந் தறிந்து கோடலின். இதுபோலவே உலகமுஞ்செயப்படு பொருளிலக்கண முடைமையின் அதனோடொத்த குடத்தொடு சார்த்தியளந்து கோடுமாகலின், அதன் முதல்வனை முன்னறிந்துகோடல் வேண்டுமெனு நியதியில்லையென்க. அற்றேல், அதைப் பூர்வக்காட்சி யனுமான மென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினய், உவமையாகிய குடத்தின் கட்காண்டலின் பொருட் கண்ணுங்கண்டாதாமென்பது; இது பற்றியன்றே ஆசிரியருங் கீழ் 'காரணகாரியங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டா' மென்று குடவுவமை கூறுவாராயிற்று.

II. கருத்துவழிக்கருதல்

மேற்கோள்

இவன் கூர்த்த கல்வியறிவுடையன்

ஏது

கல்விப்பயத்த உரையாடுதலின்

எடுத்துக்காட்டு

கற்றார் உரையாடல்போல்

ஏற்றல்

இவன் உரையாடலும் கல்விநுணக்கமுடையது

முடிவு

ஆதலால், இவன் கூர்த்தகல்வியறிவுடையன்.

காட்சியான் அறியப்படாத அருவப்பொருளான அறிவினதுண்மை, ஒருவன் தன் கருத்து வெளிப்படுக்கு மாற்றால் அறியப்படுதலின், இது கருத்து வழிக்கருதல் அல்லது அனுமானுனுமான மெனப்பட்டது.

III. உரைவழிக் கருதல்

மேற்கோள்

இருவகை உலகையும் இயக்குவதெது அது கடவுள்

ஏது

மறை, அவ்வாறியக்கும்பொருளே கடவுளென்றுகூறலின்

உதாரணம்

திகிரியுருட்டுவோன் அரசன் என்பதுபோல

ஏற்றல்

திகிரிபோல்வதுலகம்

முடிவு

ஆதலால், இவ்விருவகையுலகையு மியக்குவது கடவுளென்க.

என்னுமிது மறைவழிப் பொருளையளந்து நிறுவுதலின் ஆகமலிங்கானுமானம் அல்லது உரைவழிக்கருத லெனப்பட்டது. இது கிடக்க. மேனாட்டுத் தருக்கநூலார் கூறும் இருவகையனுமானங்களும், காட்சிவழிக் கருதலும், உரைவழிக் கருதலுமெனும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டனவே யன்றிப் பிறவல்ல. யாங்ஙனமெனின் ?

மேற்கோள்

மக்களெல்லாரும் இறப்பர்

ஏது

சாத்தனிறக்கும், கொற்றனிறக்கும், கிள்ளி யிறக்கும், மால் இறக்கும்; இவரெல்லாம் மக்களாதலின்

உதாரணம்.

பலவிடத்திருக்குந் தீயெல்லாம் ஒளிதரலின், தீயென்பது ஒளிதரும்பொருள் என்பதுபோல

ஏற்றல்

மக்களுந்தீபோல்வர்.

முடிவு

ஆதலின், மக்களெல்லாரும் இறப்பர் என்பதாம்.

இது காட்சிவழிக்கருதல் என்னும் இண்டக்டிவ்மெதட்.

மேற்கோள்

சாத்தன் இறக்கும்

ஏது

இறக்குந்தன்மையுடைய மக்களினத்திற் சேர்ந்தவனாதலின்

உதாரணம்.

கொம்புள்ளவிலங்குகளெல்லாம் கவட்டுக் குளம்புடையவாதலின் மானுங்குளம் புடைத்தாமாறுபோல

ஏற்றல்

சாத்தனும் மான்போல்வன்

முடிவு

ஆதலின், சாத்தனிறக்கும்.

என்னும் இவ்வுரைவழிக் கருதல் டிடக்டிவ்மெதட், காட்சிவழிக்கருதலுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமை என்னெனின்;— ஓரினமான பலபொருட் கண்ணும் நிகழும் நிகழ்ச்சிபற்றி அவ்வினமுழுவதற்கும் எய்தும் இலக்கணம் காட்சிவழிக்கருதலாம்; சாத்தன், கொற்றன் முதலாகிய மக்கள் வகுப்பினுட்பட்டார் இறத்தல் கண்கூடாகக் காண்டலின் மக்கள் எல்லாரும் இறக்குந் தன்மையர் என்று முற் காட்டியவாபோல. அங்ஙனம் அறிந்த வகுப்பினிலக்கணம்பற்றி அவ்வகுப்பினுட் கிடந்த ஒரு பொருட்கு அவ்விலக்கணத்தை ஏற்றி முடித்தல் உரைவழிக் கருதலாம்; சாத்தனிறக்கும், இறக்கும் பான்மையரான மக்களினத்தனாகலின் என்று முற்காட்டியவாறுபோல. மேனாட்டுத் தருக்கநூலார் மேற்கூறிய இரண்டனுமானங்கட்கும் உதாரணங் காட்டாது போவர். நம்மனோர், உதாரணங் காட்டியேபோவர். இதுவே அவர்க்கும் நமக்கும் உள்ளவேற்றுமையா மென்றறிக. உதாரணங் காட்டிப்போதலே முன்னையதினும் வலியுடைத் தென்பது உண்மையான் நோக்குவார்க் கினிது விளங்கும்.

(இன்னும் வரும்).

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த பாடல் உரை.

பொருள்வணக்கம்.

பொருள் வணக்கம் என்றது பொருட்குவணங்கும் வணக்கம் எனவிரியும்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "எப்பொருளாயினுங் கொள்ளுமதுவே" என்றாராகலின், ஈண்டு நான்காம் வேற்றுமை யுருபு ஏற்றுக்கோடற்பொருளில் வந்தது. பொருள்கடாம் பலவேனும், வணக்கத்தை யேற்றுக்கோடற் பொருளென்றமையான் ஈண்டு அது முதற்பொரு ளென்பது பெறுதும். பிறவெல்லாம் அழிதன்மாலையவாதலாலும், அவற்றாற்பெறும் பயன் ஒன்றின்மையானுமென்பது.

நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய்
நிராமயமாய் நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்
துரியநிறை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச்
சுகாரம்பப் பெருவெளியைச் சிந்தைசெய் [வாம்.

(பொ-ரை.) என்றுமுண்மை, குற்றமின்மை, உருவமின்மை, நோயின்மை, நிறைவுடைமை, தற்கிழமையாயுள்ள தூய்மை, அன்பிலார்க்குச்சேய்மையினும் அன்புடையார்க்கு அண்மையினும் நிற்றல், துரியத்தில் சுடர்ப்பிழம்பாய் நிற்றல், எவற்றிற்கும் நிலைக்களமாதல், இன்ப வுருவுடைத்தாதல், மனமொழிகளால் அறிந்துரைக்கப்படா அறிவுருவுமுதலிய இலக்கணங்களை யுடையதாயும் பேரி இன்பம் (வெள்ளம்) பிறத்தற்குக் காரணமானதாய்ப் பெரு வெளியாயும் இருக்கும் முதற்பொருளை யாம் மனத்தாற் பாவுவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) ஈண்டுக்கூறிய இலக்கணங்கள் எச்சமயத்தாரானும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவன வாதலான், இவற்றை யவர் உண்மையான் ஆராயப் புகுவரேல் ஏனை நெறிகளெல்லாம் புரையுடையனவென்றறிந்து சைவநெறியைச் சார்ந்து வீடுபேறெய்துவரென்னுங் கருத்தானிங்ஙனங்கூறினார்; பொதுவினின்றுமே சிறப்பிலக்கணங்கூறன் மரபென்றறிக. மனத்தாற்குறித் துணரப்படுவனவும், மொழியான் உரைக்கப்படுவனவும் ஏனைப்பொறிக்கும் புலனாய், அங்ஙனம் புலனாவன அழிவெய்துமாதலின் 'மனவாக்கெட்டா" என்றார். (க)

யாதுமனநினையுமந்தநினைவுக்கு
நினைவாகியாதின்பாலும்
பேதமறநின்றுயிருக்குயிராகி
யன்பருக்கேபேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்
றறத்தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டு
நீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை) மனம் எந்நினைவு கூருகின்றதோ அந்நினைவுக்கு எழுச்சிதரும் நினைவாகி எவற்றினிடத்துந் தான் பிறிதென்னும் வேற்றுமை யுணர்வுக்கிடனாதலின்றி ஒன்றுபடக்கலப்புற்று உயிர்க்குயிராகி நிற்கினும் தன்னை யன்பான் நினைவார்க்கே பேரின்பமாகிய அமிழ்துசுரக்கும் ஊற்றை முறுவலித் (புன்சிரிப்புற்று) துதவிக் குணத்தானுங் குறியானும் தன்னையறியுமாறின்றி அவர்க்கு (அவ்வன்பர்க்கு)த் தன்னைக்கொடுத்து விளக்கும் ஒளிப்பிழம்பை யாம் மனத்துட்கொள்வாம்; எ-று.

(கு-ரை.) மனம் எப்பொருளை நினைக்குமோ அந்நினைவுக்கெனப் பொருள்கூறினுமாம். இறைவன் எல்லா நினைவினும் உயிரினுங் கலந்து நிற்கினும் ஆண்டுத் தன் பேரின்பத்தை வெளிப்படுத்தலின்றித் தன்னை யன்பான் நினையவல்லார்க்கே அதைவெளிப்படுத்தலின் "யாது மனநினையு.........அரும்பி"

என்ருர் ; ஞாயிற்றின் வெம்மையாண்டும் நிறைந்து படினும்
சூரியகாந்தத்தினிடத்தே அது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமா
றுபோலவென்க. செயலின்றிக் கிடந்த உயிர்க்குயிராகிய
இறைவன் அவை தன்னை நினையப் பேரின்பத்தை யளிப்ப
னென்றதென்னை! எனின்;—நன்றுகூறினுய்; மலத்துட் கிட
ந்த உயிர்க்குத் தன்பேரருட்டிறத்தால் கருவிகளைக்கொடுத்து
அவற்றிற்குரிய அறிவை விளக்குதலின் அவ்வுரிமையறிவால்
அவனை நினையும்பயன் நுகராததென்னையோவென்பது. அல்
லதூஉம், உலகத்துத்தமதொழுக்கம் நிகழ்த்துவது உரிமைய
றிவாலன்றிப் பிறிதில்லை யென்பதும் அறிந்தடங்குக. நஞ்
சொடு பிறக்காமையானும், அழியாவின்பம் பயத்தலானுங்
'கோதிலமுது' என்ருர். அமுது - அம்ருதம்எனும் வடமொழித்
திரிவென்ப வொருசாரார். அது கலித்தொகை முதலிய சங்
கச்செய்யுட்களில் மிக்குவிர விவரலானும், "அமிழ்திசைப்
பீலியூதும்" என்பனபோன்ற செந்தமிழ்ச் சொற்களொடு
புணர்ந்துவரலானும், நச்சினுர்க்கினியார் அது வடமொழித்
திரிபென் றுரையில் எழுதாமையானும் அவர் கூற்றுப்போலி
யெனமறுக்க. அது, கழியவுஞ்சுவை பயத்தலான் "அறவு
மிழுது" எனுஞ்சொற்களின் மரூஉவாய் அமிழ்தெனவும்அமு
தெனவும் வரும். அமுதம் என்பதே யங்ஙனம் வந்த திரிபா
மென்க. அமுதூற்று, பண்புத்தொகை. அரும்பு (முகை)எனும்
பெயரடியாகப் பிறந்த வினையாதலின் அரும்பி என்பதற்கு
முறுவலித்துதவி யெனவுரைகூறினும்; இறைவன் முறுவலி
த்தன் மாத்திரையானே பேரின்பஞ்சுரத்தலின் "பேரானந்த
க்கோதிலமுதூற்றரும்பி" என்ருர். குணத்தானுங் குறியா
னும் அறிவார்க்கு வரம்புப்படாப்பொருள் வரம்புப்படலான்
"குணங்குறியொன்றற" என்ருர். அல்லதூஉம், வீடுபேற்
றின்கண் உயிர்க்கும் வியாபகம் நிகழ்தலின், ஆண்டிறை
வன் வியாபகவின்பத்தை அது யாண்டுந்திளைக்குமாம். அத
னுனுங் குணங்குறி வேண்டாமை யுணர்க. தன்னறிவான்
முனைத்துக்காண்பார்க்கு மறித்தும் பிறவிக்கேதுவாம் செருக்
கருமையான், அது சாலாதென்பார் "அவனருளாலே யவன்
ருள்வணங்கி" என்றுதிருவாதவூரடிகள் உரைத்தருளியவாறு
"தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டும்" என்ருர். தீதில் சித்தாந்தப்
பராபரமான பேரொளியை, எனமாற்றிப் பொருள்கொள்க.
ஏனைச்சமயங்களெல்லாம் தம்மைச் சார்வாரைப் புரைநெறி
க்கட்கடாவி அறிவுதிரித்தலின், சித்தாந்தசைவத்தைத்'தீதில்'
எனச்சிறப்பித்தார். சித்தாந்த சைவத்துள் எளிவந்தருள்செ
ய்தலின் "சித்தாந்தப்பராபரமான பேரொளி" என்ருர். (உ)

பெருவெளியாயைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்
பேசாதபெரியமோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக்கெட்டாத
பேரின்பமயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்
தறவிழுங்கிக்கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்ததெந்தப்பொருளந்தப்
பொருளினையாஞ்சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) பரமாகாயமாய் ஐம்பெரும்பூதங்கட்கு நிமி
த்தகாரணப் பிறப்பிடமாய் மோனத்தின்கண் வெளிப்படுவ
தாய் மனவாக்குக்களானும் குறித்துரைக்கப்படாப் பேரின்பத்
ததாய் ஞானமாகிய குரவனுல் அறிவுறுக்கப்பட்ட அன்பரை
அவர் தம் செருக்கறுத்துச் சிவமாக்கிப் பின்னும் தன்னிலை
யறியாவாறு கலந்தபொருளெதுவோ அதை யாம்வழுத்து
வாம்; எ-று.

(கு-ரை.) ஐம்பெரும்பூதங்களையுந் தன்னுட் செறித்துக்
கொண்டவற்றிற்கும் புறம்பாயிருத்தலின் பெருவெளியாயெ
ன்ருர். ஐம்பெரும்பூதங்களும் பிறத்தற்கு நிலைக்களமாகவுள்ள
பொருள் மாயையேயாக ஈண்டிறைவனைக் கூறியது என்னை?
யெனின்;—கிழங்கில் முளைத்த தாமரையை அக்காரணத்தாற்
கூருது, பங்கயம் எனச் சேற்றில் முளைப்பவற்றிற் கிடற்பா
லதாம் பெயராற் கூறியவாறுபோலவென்க. இறைவனேஐம்
பெரும்பூதமாகவும் பிறவாகவுந் திரிந்தானென்றற் கண்எய்
தும் இழுக்கென்னையெனின்;—நன்று; இறைவன் அங்ஙன
ந்திரியவேண்டுவ தென்னையென்று கடாவுவார்க்கு நும்இறை
போலியா யொழிதலான் அதுகூடாது. அதுகிடக்க. தூய
வுடம்பினனுய், இயற்கையாகவே பாசங்களின் நீங்கினவ
னும் இறைவன்பால், மாசுற்றனவாய், இயற்கையிலேவா
லாமை (அசுத்தம்) யுடையனவாயுள்ள உலகுயிராதியதோன்
றுமாறியாங்ஙனம்? 'காரியப்பொருள் காரணப் பொருளின்
றன்மையுடையவாம்' என்னும் வழக்குரையையும் ஆராய்ந்
திலைகொலோ! எனச்கூறி மறுக்க. ஞானக்குருவருளாற்காட்
டிடவும், என்பதற்கு ஞானசிரியன் அருள்வழிநின்றுண்மைப்
பொருளைக்காட்டவும் எனப் பொருள்கூறலுமாம். (௩)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்
றவருறவை யெந்நாளுஞ்
சுகபரி பூரணமான நிராலம்பகோசரத்
தைத்துரிய வாழ்வை
அகமகிழவருந் தேனைமுக்கனியைக்
கற்கண்டை யமிழ்தை நாடி
மொகுமொகென விருவிழிநீர்முத்திறைப்பக்
கரமலர்கண் முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(பொ-ரை) இம்மை மறுமை யிரண்டினும் உயிர்க்குறுது
ணையாகவும் அகம் புறம்எனும்பற்றுவிட்ட துறவோர்தம் தோ
ன்ருச்சுற்றமாயும்இன்பச்செறிவாய்த்தனக்கோர் கொழுகொ
ம்பின்றித் தானே வெளிப்படுவதாயும் துரிய வாழ்வாயும் அக
ச்சுவை யளிக்குந்தேன் முக்கனி, கற்கண்டு, அமிழ்து முதலிய
வாயும் உள்ள பரம்பொருளை விரும்பி நின்று அன்பாற் கண்
ணீர்வீழ்த்துக் கைகோட்டி நிற்பாம்; எ-று.

(கு-ரை.) நான் செய்தேன், நான் படித்தேன், நான்பெரி
யன் என்பனவாக வரும் அகப்பற்றும் என்மனை, என் புதல்
வர், என் பொருள் என்பனவாகவரும் புறப்பற்றும் அற்

றார்க்கன்றி வீடுபேறு கைவரப் பெருமையை ஆசிரியர்பெருநாவலர் "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்குயர்ந்த வுலகம் புகும்" என்றுரைத்தறிவுறுத் தருளியவாறு போல ஈண்டும் "யானெனதற்றவருறவை" என்றார். நறுந்தேனும், வருக்கைச் சுளையும், மாம்பழமும், வாழைக்கனியும், கற்கண்டும், அமிழ்தும் பல்வேறு சுவையவேனும், இனிமையான் அவையனைத்தும் ஒருபுடை யொத்தலான் அவற்றைக்கூறினார். மொகு மொகு, நிகழ்ச்சிக்குறிப்பு; மிகுந்தபுனல், முழைவழிச் சமபூமியில் மெல்லென ஓடுங்கால் இக்குறிப் பறிந்து கொள்க. (௪)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்த முத்தி
யருவுருவத் தன்மை நாமம்
ஏதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்
பிரிவற நின்றியக்கஞ் செய்யும்
சோதியைமாத்தூவெளியை மனதவிழ
நிறைவானதுரிய வாழ்வைத்
தீதில் பரமாம் பொருளைத்திருவருளே
நினைவாகச் சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) சாதிமுதல்நாம மீறாய்க்கிடந்தன வொன்றும் வேறுபடாது எவ்விடத்துமுள்ள எப்பொருளையும் அத்துவிதமாய்க்கலந்து நின்றியக்கும் சோதியைத் தூவெளியை மனமுகை நெக்குடைய அதில் நிரம்பிவாழும் துரியத் தேனைப் பரம்பொருளை அவனருளே நினைவாகக் கொண்டு தொழுவாம்; எ-று.

(கு-ரை) சாதி, மக்களுட்பிரிவு; குலம், சாதியுட்பிரிவு.

" பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த் தங்களல்லான்
அந்தமு மாதியில்லா னளப்பில னாதலாலே
எந்தைதா னின்னனென்று மின்னதா மின்னதாகி
வந்திடானென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்றமின்றே"

என்று சித்தியாரினும்,

" அப்படியு மவ்வுருவு மவ்வண்ணமும்
மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா
லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்
தனிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே"

என்று வாகீசப்பெருந்தகையின் திருத்தாண்டகத்தினும்பிறவற்றினுங் கூறப்பட்டிருத்தலால், பிறரும் ஈண்டுரைத்தவற்றைக் கொள்ளினும் அவர் சமயத்திற் கவையேலாவாய்ச் சித்தாந்தசைவத்திற்கே பொருந்துமாறோர்ந் துணர்க. உலகத்துள் உயிருள்ளனவும், இல்லனவுமென்னும் இருபாற் பொருளினும், உயிருள்ளனவற்றிற்கு அறிவுந் தொழிலும், உயிரில்லனவற்றிற்குத் தொழிலு மாத்திரை உளவாதற்குரிய ஆற்றலுள. இதைப் புல்முதல் மக்களீறாய்க் கிடந்தவற்றிற்கு அறிவுந் தொழிலும் உளவாதற்காம் ஆற்றலும், காந்தமுதற் காற்றீறாவனவற்றிற்குத் தொழிலுளவாதற்காம் ஆற்றலும் இருத்தற் கண்வைத்துக் கண்டுகொள்க. ஆகவே, உயிரில்பொருளைத் தொழிலாலும் உயிருள்பொருளை அறிவாலும் யாண்டும்நிறைந்துநின்று இயக்குதலின் "எப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின் றியக்கஞ் செய்யும் சோதியை" என ஆசிரியர் ஈண்டிறைவன் றன்மைகளை இனிதின் விளக்கினார். (௫)

இந்திரசாலங் கனவுகானலினீரென
வுலகமெமக்குத்தோன்றச்
சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தாலழியாத
தற்பரத்தைச்சார்ந்துவாழ
புந்திமகிழுறநாளுந்தடையற
வானந்தவெள்ளம்பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனிமலர்த்தாளை
யனுதினமும்வழுத்தல்செய்வாம்.

(பொ-ரை.) நிலையுடைத்தென்று கருதிய இவ்வுலகம் இந்திரசாலம், கனவு, கானல்நீர்போலத் தோன்றி யழிதன் மாலைத்தென்று யாம்தெளியுமாறும், என்றும் ஞானத்தால் தற்பரமான பொருட்கட் சார்ந்துவாழுமாறும், மனக்களிப்புற்று நாளும் பேர் இன்பவெள்ளத்துட் குடைந்து பொலிவெய்துமாறும் என்றேபோந்து எமக்குண்மைப்பொருளை யறிவுறுத்த மோனகுருவை நாளும் வணங்குவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) இந்திரசாலங் கனவு கானல்நீர் என்பன ஈண்டுலகம் நிலையுதலின்றி யழிதன் மாலைத்தென்பதைக் காட்டவெடுத்தஉவமைகளாம்; யாங்ஙனமெனின்? இந்திரசாலம், உண்மைப்பொருள்போற் சிறிதுபொழுதுதோன்றி மறைதல்போலவும், கனவு முற்றும் நிகழ்ச்சியின்றி இடையில் மாறுதல் போலவும், கானல்நீர் ஒருவரை வஞ்சித்துக்கொண்டு சேறல்போலவும் உலக வியல்புமாமென்றறிக. "நீரி லெழுத்தும் நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரும், ஓரிலவை யின்றாமாறொப்பு" எனுஞ் சிவஞானபோத வெண்பாவுக்கும் இவ்வாறேஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகள் உரைகூறியருளினார். இப்பரிசறியாதார், இவை, உலகம் முக்காலத்தும் இல்பொருளாம் (மித்தை)என்பதை அறிவிக்கஎடுத்துரைத்த உவமைகளாமெனமயங்குவர்; அவரறியார், முக்காலத்தும் இல்பொருட்கு முயற்கோடு போலத் தோற்றமின்மையானும், ஈண்டுலகம் பொறிக்குப் புலனாதலானும், அன்றி யவ்வாறு கோடுமெனின் உலகத்துள்ளயாமும் பொய்யெனப்பட்டு உண்மைப்பொருளை யாராய்தல் பயனின்றாய் அதுகூறிய நூல்களும் பொய்யெனவேண்டுமாகலானும் அவர் கூற்றுப்போலியென்றொழிக. அற்றன்று, விசும்பிற்கு நிறனின்றாகவும் நீலநிறம் கண்ணின் குற்றத்தாற் றோன்றுமாறுபோலப் பிரமத்தினிடத்துலகம் பொய்படத் தோன்றுமெனின்;—அற்றேல், உலகம் பொய்யெனக்காணும் பொருளெதுவென்று வினவுவார்க்கு நீவிர் இறுக்குமாற்றலிழத்தலின், அஃதடாதென்பதாம். அல்லதூஉம், வானிற்றோன்றும் நீலநிறம் பொய்ப்பொருளன்று; ஞாயிற்றின்கதிரால் கடல், ஏரி, குளம், கூவல்போல்பவற்றின் நீர்

துகள் (அணு) களாகப்பிரிவுற்று மேனோக்கிச்சென்று ஒருங் குகுழீஇ நீரின்வண்ணம் கருமையாதலின் அவை நீலவுரு வொடு தோன்றுவவாயின ; இந்நீல வுருவிற்றோன்றும் ஊர் கோள், வானவில் முதலாயின அந்நீர்த்துகளாற் பிரிக்கப்ப டும் ஞாயிற்றினொளி, திங்களினொளியாம். எவ்வாறெனின் ? பல்வேறுவண்ணங்களை ஒருங்குறக்கலந்து ஒருபால் முக்கோ ண ஆடியருகேவைப்புழி, அவ்வாடியின் மறுபுறத்தில் அவ்வ ண்ணங்கள் வேறுவேறு பிரிபட்டுக் கதிர்விடுவது கண்கூடா யறியப்பட்ட தொன்றாம். ஒருங்கு விராயவண்ணங்களைப் பிரிக்குந்தன்மை யிவ்வாடியி லிருத்தல்போலவே, நீர்த்துகள் போல்பவற்றினுங் கண்டுகொள்ளப்படும். ஞாயிறு முதலிய வற்றி னொளிவிழிப்பார்வைக்கு வெளிறியபோற் றோன்றி னும் அவற்வை யுண்மையானுராய் வார்க்கிவ்வியல் பினிதுவி ளங்கும். ஆகவே, ஞாயிற்றினொளி திங்களொளி மேற்கூறிய நீர்த்துகளிற் பட அவை அவற்றைப் பிரித்துப் பன்னிறமு டையவானவில்,ஊர்கோளாக உருவியற்றுகின்றனவென்பது. அஃதாயின், எஞ்ஞான்றும் அவ்வுருவங்கள் காணப்படாமை க்கேதுவென்னெனின் ? அந்நீர்த்துகள் வேனிற்காலத்து ஆவி யாகவிருத்தலாற் றோன்றாவாயின ; குளிர்வளிதை'வரப்பெ றின் நீராகமாறி யுருவியற்றும்; அஃதன்றே! கார்காலத்து வானவில், ஊர்கோள்தோன்றுதலும், ஏனைக்காலத் தில்லா மையுமாமென்க. போந்த விப்பகுதியால் விசும்பின்கட்டோ ன்றும் நீலநிறம் மெய்ப்பொருளேயென்பதறிக. ஈண்டாசி ரியர் இவ்வுவமைகளை நிலையாமை மாத்திரைக்கே கூறினு ரென்ப தெற்றாற்பெறுதுமெனின் ;—நன்றுசொன்னாய்,மெய் யான தற்பரத்தை என்னுது "அழியாத தற்பரத்தை," எனக் கூறி விதந்தாராகலான், இதன்பின்னர்க்கூறிய உலகம் அழித ன்மாலைத் தென்பதூஉம் இதற்கேற்க வெடுத்த வுவமைகளும் நிலையாமைமாத்திரைக்கே ஒப்பித்தவென்பதூஉம் பொருளா ற்றலாற் பெறுதுமென்க. உலக நிலையாமையுணர்தலே முத ற்பொருளைச் சார்தற் கேதுவாதலாலும், அங்ஙன மெய்தும் சார்ச்சியே வீட்டின்பத்தைப் பயப்பதாதலாலும் முதன்மூன் றடியானும் அம்முறை தெரித்தோதினர். தற்பரத்தைச்சார் தல், என்பதற்கு ஏழனுருபுவிரித்துப் பொருள்கூறினும் "கரு மமல்லாச்சார்பென் கிளவிக், குரிமையுமுடைத்தேகண்ணெ ன்வேற்றுமை" என்றார் தொல்காப்பியனாராதலின். மகிழுற தடையறவெனுஞ் செயவெனெச்சங்களைச் செய்தெனெச்ச மாகத்திரிக்க. (சு)

பொருளாகக்கண்டபொருளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப்போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர்மிடிதீரப்
பருகவந்தசெழுந்தேனாகி
அருளானோர்க்ககம்புறமென்றுன்னுதை
பூரணவானந்தமாகி
இருடீரவிளங்குபொருளியாதந்தப்
பொருளினையாமிறைஞ்சிநிற்பாம்.

(பொ-ரை.) பொருட்டன்மை யுடையனவாகக் காணப் படுவனவற்றுக்கெல்லாம் இன்றி யமையாப்பொருளாகி அவ ற்றை யியக்குதற்கு அறிவையுமுடையனாகி, பாச வறிவான ன்றி யருள்வழிநின்று வழுத்தும் அன்பர்க்கு அவர்தம் மலக் கோணைத்தரந்து அவர்மாந்துதற்கு (குடித்தற்கு) இனியதே றலாகி, முத்தர்க்கு அவர் யாண்டுந்துய்க்கும் இன்பநிறைவா கிப் பாசவிருள் இரியத்திகழும் இறைவன திருபாதப்போதை யும் வணங்குவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) இறைவனின்றேல் உலகுயிரும் பாழாயொழி யும் ; அதன்றி, அவற்றைப் பொருட்டன்மை யுடையவாகக் கூறினமையின் இறைவன துண்மைத்தன்மையின்றி யமை யாதென்பார் 'முதற்பொருளாகி' எனவும், அவ்வாறுதலைமை தழுவியபொருட்கு, அஃதில் பொருளையியக்கி வழிப்படுத்தற் குரிய அறிவு வேண்டுதலின் 'போதமாகி' எனவும், அங்ஙன மியக்கி வீட்டுநெறிக்கட் செலுத்தும் உயிர்க் கின்பமளித்தல் வேண்டுதலின் 'ஆனந்தமாகி' எனவுங் கூறினார். இறைவ னுக்குரிய பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களுள், சிறப்பியல்பென் னுஞ் சொரூபவிலக்கணங் கூறினார் ; அது சச்சிதானந்தம். இரண்டாமடி முத்திநெறி நிற்பார்க் குறுக்கும் பயனும், மூன் றாமடி முத்தியெய்தியார்க்குப் பயக்கும் இன்பமும் கூறின மையின் அதுகூறியது கூறலன்மையறிக. விளங்குபொருள் பரிதி. ஈண்டிறைவனைப் பரிதியென்றார், முதற்கூறிய மூன் றடிக்கேற்ப அதுவும் இருளைப்போக்கலும், ஒளிதாலும், ஒழு க்கம் நிகழ்வித்தலுமென்னும் முத்தொழிலுடைமையின. (எ)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்
மாமுனிவர் சித்தராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்
கற்பனை கடந்த செல்வமாகிக்
கருதரிய மலரின்மண மெள்ளி லெண்ணெயுட
லுயிர் போற் கலந் தெங்காளுந்
துரிய நடுவூடிருந்த பெரிய பொரு
ளியா ததனைத் தொழுதல் செய்வாம்.

(பொ-ரை) வேதமுடிவில் விளங்குவதாயும் யாவரானும் அறிதற்கரிய நிறைவுடையதாயும் ஒன்றானும் வேறுபடா ஆன ந்தமாகியும் மூன்றுவிதக் கலப்புடையதாயும் நின்ற துரிய பதப் பொருளைத் தொழுவாம்;எ-று.

(க-ரை) இறைவனது வியாபகத்தை நோக்க ஏனையவெல் லாம் அதனுள்அடங்குதலான் அவை தம்மின் மேற்பட்டிருக் கும் இறைவன்றன்மைகளை உணர்தல் செல்லாவென்பார்'தெ ரிவரியபூரணமாய்'என்றார். ஒருகாரணத்தானும் ஆக்கலானு ம்பெருகும் உலகச் செல்வம் போலாது அவற்றைக் கடந்திரு த்தலில் இறைவனை விதப்புக்கிளவி கொடுத்து மறுமைக் கட் பெறுஞ்செல்வமெனக் கூறினார். உலகத்துச் சமயிகளாவார் கூறுந் தங் கடவுளுக்கும் உலகுயிர்க்கு முள்ள இயைபெல் லாம் வேற்றுமை,ஒற்றுமை,வேற்றுமையொருமை(பேதம், அ

பேதம்,பேதாபேதம்)என்னும் மூன்றனுள் அடங்குவனவாம்.
சிலர் வேற்றுமை யியையும்,வேறுசிலர் ஒற்றுமை யியையும்,
மற்றுஞ் சிலர் வேற்றுமை ஒருமை யியையுங்கூறித் தருக்குவ
ரேயன்றி யிம்மூன்றியைபையும் சித்தாந்த சைவர்களைப்போ
லொருங்குகூறி மகிழ்ந்தாரிலர். அங்ஙனம் கூறும் ஒவ்வோ
ரியையும் அவர் உரைக்குங் காட்டுக்களால் இழுக்குறலான்,
அவற்றையெல்லா மறுத்து நிலைபேறுடைய மூன்று காட்டுக்
களான் அவ்வியைபை ஈண்டாசிரியர் நிறுவி இனிது விளக்கி
னார். பொன்னும் பணியும்போல் இறைவனும் உலகுயிரும்
ஒற்றுமை யியைபு (அபேதசம்பந்தம்) உடையன என்பார்க்
குப் பொன்னைப் பணியாகச் சமைத்துழியும் பொன்றன்மை
எட்டுணையும் வேறுபடாது உருவு திரிதன் மாத்திரையே
போலத் தூயனாகிய இறைவன் உலகுயிராகத்திரிந் துழியவற்
றின்கட்டேய்மை காணப் பெருமையும், வரம்புப்படா இறைவ
ன்றன்மை உலகுயிரினிடத்து வரம்புப்பட்டுக் கேடுறலும்,
வேறுபாடின்மை வேறுபடுதலும் போல்வன கூறவேண்டுத
லின் அது சாலாமை யறிக; அஃதன்றியும், பொன்னைப்பணி
யாக ஒருவன் ஆக்குதல்போல, இறைவனையும் அங்ஙனம்
ஆக்கினார் யார்கொல்? எனக்கேட்கவும் படுதலின் அவர் ஒற்
றுமை யியைபுக்குக் கூறுங் காட்டுப் போலியாமென் றறிந்
தீண்டாசிரியர் 'உடலுயிர்' உவமை கூறுவாராயினர். உயிர்
பிரிந்துழி உடற்கொருவினை நிகழ்ச்சி காணப்பெறுமையான்
அவ்வினைநிகழ்ச்சியை உடலகத்திநின்று செய்யும்பொருளே
உயிரெனப்படுவது. அவ்வுயிர் உடலகத்தியங்குங்கால தான்
வேறு உடல்வேறு என்னும் வேற்றுமை யுணர்வுகோடலின்றி
மாளிகை யகத்துள்ள மகனொருவனைப் புறத்தான் ஒருவன்
வந்துநின்று "மாளிகையே! மாளிகையே" எனக்கூவ அப்
பெயர்க் குரியனல்லாத அகத்தான் "யாரையோ?" என
விடைகொடுக்கு மாபோல உடற்குறு பெயரால் 'சாத்தா!
சாத்தா' என விளித்துழி அப்பெயர்க் குரியதல்லா உயிர்
'யாரை?' எனப்போந்து தன் ஒற்றுமை யியைபை விளக்கு
தல்போல, இறைவன் உலகுயிரிற் கலந்துநிற்கு முண்மை
யியல்பும் விளங்கற்பாலதென்பது; இங்ஙனம் ஒற்றுமையா
கக் காணப்பட்ட உடலுயிர் பொருளான் ஒன்றாகாது இரண்
டேயாதல்போல இறைவனும் உலகுயிரும் பொருளா னிரண்
டேயாம். இங்ஙனமா நிற்கு மிறைவன் வேற்றுமையா நிற்
குமாற்றிற்கு 'இருள்ஒளி' உவமைகூறுவார் மதம் அடாதெ
ன்பது, "எம் இறைவன் அரு, உரு, அருவுரு என்னும் மூன்
றியல்பினுள் உருவமாத்திரையே யுடையனாதலின் வேறுகூறு
லதமையாது; இருள் பரவியவிடத்து ஒளிஇல்லாமைபோல
வும்ஒளி துலங்குமிடத் திருள்மயங்காமைபோலவும் உலகுயி
ர்க்கண் இறைவனும் இறைவன்கண் உலகுயிருமில்லை" யென்
றவர் கூறுமாற்றான் அறிந்துகொள்ளப்படும். அரு, உரு, அரு
வுரு என்னும் மூன்றியல்பினுள் இறைவனொன்றே யுடையா
னெனின், அவனது, வரம்பிலாற்றலுடைமைக்கு அஃதிழு
க்காமாதலானும், உலகுயிர்க்கண் இறைவனும் இறைவன்கண்
உலகுயிரும் இல்லையெனின், அறிவுந்தொழிலுமில்லா அவை
யியக்க இயங்கினல்லது தாமே யியங்கு மாற்றலுடைய வன்
மையின் அவற்றை யியக்குவான் ஒருவன் வேண்டுதலானும்,
அவ்வாறியக்குதற்கு அவற்றின்கண் யாண்டும் அவன் நிரந்தி
ருத்தல் வேண்டுதலானும், வியாபக இலக்கணமுடைய இறை
வனுக்கு அது பொருந்தாமையானும் அங்ஙனங் கூறுவார்
மதம்போலியென்றொழிக. பின், எள்ளின் எண்ணெய் உவ
மையே அவ்வேற்றுமை யியைபை விளக்குவதா மென்பது,
அவை யிரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்களாயினும் எள்ளின
ணுக்கடோறும் எண்ணெயும் வியாபித்தல்போல உலகுயிர்க்
கண்யாண்டும் இறைவன் பரந்துநிற்கும் இயல்பின்கண்வை
த்துக் கண்டுகொள்க. அற்றேல், உடலுயிர் உவமைக்கும் இத
ற்கும் வேறுபாடென்னையெனின்;—உடலின்பெயரால்அழை
த்தவிடத்து உயிர் விடைகொடுத்துத் தன்ஒற்றுமையியைபை
வெளிப்படுத்தியது; எள்ளின் எண்ணெய் உவமையில் வெவ்
வேறான இருபொருள் கலந்து நிற்றன்மாத்திரையேகூறியது
இதுவே வேற்றுமை யென்றறிக. இனி, இறைவனுக்கும் உல
குயிர்க்குமுள்ள வேற்றுமை ஒருமை யியைபிற்குச் சொற்
பொரு ளுவமை கூறுவார் மதமும், சொல் என்பது பொருளை
யறிதற்கிட்ட குறி யாதலான் சொல் லுரைத்தமாத்திரை
யானே அதுவேறொன்றையும் விளக்குதலின்றிப் பொருண்
மாத்திரையே விளக்குதல்போல உலகுயிரும் இறைவனையறி
தற்கிட்ட குறி யீடாமெனப்பட்டு அவை கருவியாமாதலின்
அவற்றுள் ஒன்றான உயிர் முத்தியெய்துதலும் கடவுளை வழி
படுதலும் பிறவும் வாளாசொன்மாத்திரையேயன்றிப் பொரு
ளின்மையானும், பொற்பணி கூறுவார் மதத்தொடு பட்டு
எல்லாம் இறைவனேயாய்ப் பிறிதொருபொரு ளின்மையாய்
முடியுமாதலானும் அது போலியெனமறுக்க. மலர்மண உவ
மையே அவ்வேற்றுமை ஒருமை யியைபைச் செவ்விதின்
விளக்குவதாமென்க. மலரின்கட்டோன்று மணம் அம்மலரு
மாகாது அதனின் வேறுமாகாது அதனுள் யாண்டும் இயை
ந்தும், அதன்மேல் விரிந்து பரந்தும் கமழ்தல்போல இறை
வன் உலகுயிருமாகாது, அதனின் வேறுமாகாது அவற்றொ
டுகலந்து அவற்றின் மேலும் விரிந்து பரத்தல் இனிது
விளங்கும். இவ்வுவமை இறைவன் பந்தத்தின் கண் உலகு
யிரொடு கலந்து நிற்குமுறைமையையும், முத்தியின் கண்
நிற்குமுறைமையையும் இனிது விளக்குதலும் கருதற்பாலது.
முகையின் கண் அதன்மணம் தொக்குக் கமழ்தல்போல,
இறைவன் பந்தத்தின் கண் தன்றன்மை வெளிப்படாது
கரந்து கலந்து நிற்றலும் மலர்ந்துழி உள்ளும்புறம்பும் பர
ந்து கமழ்தல்போல முத்தியின் கண் தன்றன்மை வெளிப்
பட்டுத் தோன்ற நிற்றலும் அவற்றிடை நிகழும் இயைபுக
ளா மென்றறிக. (அ)

தொடரும்.

நகைச்சுவை.

ஒரு குரங்கும் அழுக்குத் தலை மாணாக்கனும் சந்தித்தல்.

குரங்கு.—பிள்ளாய்! எங்கு போகிறாய்.

மாணாக்கன்.—பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிறேன்.

குரங்கு.—அங்குபோய் என் செய்வாய்?

மாணாக்கன்.—புத்தகம் எடுப்பேன் படிப்பேன்.

குரங்கு.—ஆனால், நானும் உன்தலையில் ஒருபடிப்பேன் எடுப்
பேன்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897௵ ஜூலை௴ 21௳ புதன்கிழமை.

அன்பு.

அன்பென்பது ஒரு பொருள் காரணமாகப் பிறிதொன்றற்கு உளதாம் உள்ள நிகழ்ச்சி. இஃது, உலகத்துள்ள நிலையியற்பொருளும் இயங்கியற் பொருளுமென்னும் இருபாலனவற்றுள் பின்னதன்பால் நிகழ்வதாம். நிலையியற் பொருளென்பன பெயர்ந்து செல்லும் ஆற்றலுடையவன்றித் தாந்தோன்றிய நிலைக்களத்தவாம்; அவை, புல், பூடு, மரம், மலை முதலாயின. இயங்கியற் பொருளென்பன எறும்புமுதல் யானையீறாகக் கிடந்த விலங்கினத்தவும், கொசுகு, ஈ, சிட்டு முதல் பருந்தீறாகக் கிடந்த புள்ளினத்தவும், கோற்புழுமுதல் பாம்பீறாகக் கிடந்த ஊர்ந்து செல்லினத்தவும், கயல்முதற் சுறவீறாகக் கிடந்த நீர்வாழினத்தவும் குரங்குமுதல் மக்களீறாகக் கிடந்த பகுத்தறியினத்தவுமென ஐந்து பகுதியவாம். மறித்தும் இவ்வன்பு இம்மைக்கே யுரியதூஉம், மறுமைக்கே யுரியதூஉம், இம்மை மறுமை யிரண்டற்கு முரியதூஉ மெனும் வகையான் முத்திறத்ததாம். மக்களொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் இம்மை யன்புசெய்தற்குரியன, மக்களுள்ளுங் குரங்குப் பிறப்பினீங்கிப் புதிதாய் வந்த ஒரு சாரார் இம்மை யன்பே செலுத்துவர்; இவர் மக்கட் பிறப்பினருட் கடையாயா ரெனப்படுவர்; தலையாயா ரென்பார் மலங்கழன்று அறிவுச் சுடர்கொளுவி இறைவன் பாற்செலுத்தும் மறுமை யன்பொன்றே யுடையார்; இடையாயா ரெனப்படும் எம்போல்வாரே இம்மை மறுமை யென்னும் இரண்டினும் அன்புடையா ரெனப்படுவர். மக்களொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் தாய், தந்தை, மனைவி, கொழுநன், மக்கள் கிளையென்னும் பிறப்புரிமையால் இயல்பில் அன்புடையவாய் ஒன்றற் கொன்று வேண்டுவன விரும்பித் தேடியளித்துப் போதுவவன்றி, "இறைவனுள" னென்றும் "அவனை யாம் வழுத்தற்பால" மென்றும் உணர்ச்சியுடையவாய் மறுமை யன்புசெலுத்துந் தகைமையவல்ல. மக்களுட் டலையாவார் இவ்வுலகம் அழிந்துபோந் தன்மைத் தென்றும், அவ்வாறழியும் அதன்பால் அன்புவைத்தல் பயனுடைத்தன்றென்றும் அதனைவெறுத்து, நிலைபேறுடைய இறைவன்பால் மறுமையன்பொன்றே செலுத்தும் பெருந்தகையாளர். இடையாவாரே "ஆற்றிலொருகால் சேற்றிலொருகால்" என்று பெரியாருரைத்த உரைக்கிணங்க இம்மை, மறுமை இரண்டினும் அன்புவைத்துடையார். இம்மை, மறுமை யன்பிரண்டும் மற்றும் ஒரு வகையாற் பொதுவுஞ் சிறப்புமென இரண்டு பெற்றியவாம். இம்மைப் பொதுவன்பென்பது உறவினர் மாட்டும் உற்றார் மாட்டும் பிறர்மாட்டும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிகழ்வது. இம்மைச் சிறப்பன்பென்பது யாவர் மாட்டும் ஒரு தன்மைப்படப் பரந்து சேறலின்றி இம்மைப் பொருளாவனவற்றுள் யாதானு மொன்றன்பால் சிறந்து நிகழ்வது; அது தன்னுயிர்மேற்றானும், உடல் மேற்றானும், மக்கள் மேற்றானும், மனைவி மேற்றானும் ஒன்றன்பால் உறுமாற்றில் வைத்துக் கண்டுகொள்க. மறுமைப் பொதுவன்பென்பது எச்சமயிகளாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கடவுட் பொதுத் தன்மைகளான "தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், வரம்பிலின்பமுடைமை, வரம்பிலாற்றலுடைமை, பேரருளுடைமை" முதலாயினவற்றை யுடைய பொருளெதுவோ அது கடவுளென்னு மாத்திரையே யுணர்ந்து மற்றொன்றானும் அப்பொருளைத் தாம் வேறுபடுத்தாது அதன்பாலன்புறுத்தல். மறுமைச் சிறப்பன்பென்பது, பொதுவன்பாற் பயனின்றென்றுணர்ந்து முற்கூறிய பொதுவிலக்கணங்களையுடைய பழம்பொருட்கு வடிவு, குணம், பெயர் முதலாயின கூட்டி யதன்பாலன்புறைத்தல். நடுவுநிலைமையோடு உண்மைநெறியான் நோக்குவார்க்குப் பல்வேறு வகைத்தாய்ப் பிரிவுறும் அன்பு ஒரு பொருட்கட் சிறப்பாகவே யுறைக்குமன்றிப் பொதுவகையான் நிகழ்தலிலதென்பதூஉம் அவ்வாறு நிகழினும் அது அன்பெனும் பெயர்க்குரித்தாகா தென்பதூஉம் இனிது விளங்கும். இது பற்றியன்றே, பல்வகைச் சமயிகளும் பொதுவிலக்கணங்களை யேற்றுக்கொள்ளினும் அந்நெறியே நில்லாது தத்தமக்கு அன்பு இனிது செல்லும் வழியாற் சிறப்பிலக்கணங்களுங் கூறிக்கொண்டு அப்பொருளை வழிபடுவாராயினர். இப்பரிசறியாதார் பல்வகைச் சமயங்களையும் இகழ்ந்து சமயங்கடந்த நிலையில் தாம் இருப்பதாக எண்ணித் தருக்கிக் களிப்பர். அவ்வாறு கூறுவார் தாமும் நுண்ணிதாக அளந்தறிவரேல் தம்மன்பு பொது வகையால் நிகழா தென்பதும் சிறப்புவகையால் நிகழுமென்பதும் இனிதின் அறிந்துகொள்வரென்க. எனவே, ஒரு சமயத்தையும் தழுவாது கடவுளை வழிபடுதற்கு ஒருவரானும் இசையாதென்பதும், அவ்வாறு கூறுவார் கூற்று "யாம் ஒருநெறியானு மின்றித் தில்லையம்பலம் போதும்" என்பார் அரியவுரையோ டினப்பட்டுப் போலிப்படுமென்பதும் தெளிய விளங்கும். ஈண்டுரைத்துப் போந்தவற்றால் அன்பினிலக்கணம் இனிது விளங்குதலாலும், உலகத்துப் பரந்து பட்டுக்கிடக்கும் பல்வகைச் சமயங்களுள் எதன் வழித்தாகச் சிறப்பன்பு செலுத்தற் பாலதென்பதும் எச்சமயத்தான் வீடுபேறுகை வரப்பெறுமென்பதும் அறிந்துகோடல் எடுத்தபொருளோ டியைபுடைத்தா யிருத்தலாலும் அவ்வச் சமயக் கடவுளரிலக்கணங்களை யாராயவே அவை யினிது விளங்குமென்பது.

அன்பு செலுத்தப்படுவோர்.

பன்முகச் சமயநெறியாளராலும் தத்தங்கடவுட்குக் கூறப்படும் பொதுவும் சிறப்புமாம் இலக்கணங்களுள் எச்சமயத்தார் தந்தலைவற்குக் கூறும் இலக்கணம் அளவையோடியையுடைத்தாமென்பதை நோக்குவார்க்குச் சைவசமயமே அங்ஙனமாமென்பது இனிதுவிளங்கும். இதை யுணர்ந்தே பெரியோரும் "சைவநெறியேயுய்யுநெறி" "சைவசமயமே சமயம்" "சைவத்தின்மேற் சமயம்வேறில்லை" என்றற்றொடக்கத்த உரைகளால் உண்மை வெளிப்படுத்தியருளினார்கள். இதைப் பல்வகைச்சமயங்களையும் எடுத்துக்காட்டிவிளக்கின் மிகவிரிந்தேரடுமாதலால் சித்தியார் பரபக்கத்தில் அவ்வாறு விரியக் காட்டுதும். ஈண்டுப் பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களிற் சிலவற்றை யாராய்வாம். பொது விலக்கணங்களுள் இரண்டொன்று காட்டவே ஏனையவுமடங்கும். அவற்றுள், தூயவுடம்பினனாதல், முற்றும் உணர்தல் என்னும் இரண்டு பொது விலக்கணங்களாலும் முதற்பொருளை யளந்தறிதும். கடவுளெனும் பொருள் இவ்விரண்டிலக்கணங்களுக்கும் இலக்காயிருத்தல் வேண்டுமென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்டதன்றே! தூயவுடம்புடைத்தாதலென்பது, எழுவகைப்பிறப்புள் ஒன்றிற் பிறவாமையும் பின்னர் இறவாமையுமாம். முற்று முணர்தல் என்பது, ஒரு பொருளாயும், அப்பொருளினுள்ளாயும், அதற்குப் புறம்பாயும் நிறைந்து நின்று அவற்றிற்கு வேண்டுவனவற்றை யறிந்தாங்கறிதல். இவ்விரண்டிலக்கணங்களும் இல்லாத பொருள் யாது அதுவே உலகியற் பொருளாம். பாஞ்சராத்திரம் முதலாகக்கிடந்த புறச்சமயிகள் அனைவரும் தத்தங் கடவுளர் பிறந்தாரிறந்தாரென்றுதாமே கூறுதலானும், சைவசமயிகள் மட்டும் தம்மிறைவன் பிறந்தானிறந்தானென்று கூறாமையானும் சைவமொழித் தொழிந்த சமயிகள் வழிபடுங் கடவுளரெல்லாம் பிறந்திறக்குந் தன்மையரான மக்களேயென்பது பெறுதும். அற்றன்று, அக்கடவுளரெல்லாம் தம்மடியாரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பிறந்தாரென்று அவர் கதைகளிற் கூறப்படுதலால் நீயிர் கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—நன்று கூறினாய், அவர் "வரம்பிலாற்றலுடைய" கடவுளராயின் தாம் விரும்பியாங்கு இடருறாது பல்வேறு வடிவுகோடல் சாலுமாகவும், அல்குல்வாய்ப்பட்டுப் பிறந்திறத்தலென்னையோவென்பது. முக்கட்பெருமான் சிறுத்தொண்டர் முதலிய அடியார் பொருட்டுத் தாம் வேண்டும் வடிவுடையராய் வந்தமை காண்க. அல்குல் வாய்ப்பட்டுப் பிறத்தல் குற்றமுடைத்தெனின் யாண்டும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் ஆண்டில்லையெனப்பட்டு வழுவாமெனின்;—அற்றேல், அவ்வடியார் துயர்தீர்த்தற் கருவிப்பொருளினும் அவன் இருத்தல் பெறப்படுதலின் ஆண்டிருந்தே அவற்றை யியக்கிப் பயன் விளைத்தல் சாலுமாகவும் பிறந்திறக்க வேண்டியதென்னையோ வென்பது. அதன்றியும், கடவுட்டன்மையை நிறுவும் இலக்கணங்களை ஒட்டியறியாது, அடியார்க்காக எம்மிறைவன் பிறந்தானென்றொரு சமயிகூற அதுபோலவே பிறிதொரு சமயியும் கூற அவற்றை ஏற்கின் உலகிற்கு ஒரு முதற் கடவுள் என்பது போய்ப் பலர் கூறும் பலரையுங் கடவுளெனக் கொள்ளும் அனேகேஸ்வரவாதப் போலியாய் முடியுமெனக்கூறி மறுக்க. ஆதலினன்றே, பிறப்பிறப்பெய்தாமையைச் சிறந்த இலக்கணமாகக் கொண்டு முக்கண்ணனுக்கே கடவுட்டன்மை கதித்தலை "எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற்பாவலர் தம், சொல்லாற் றெளிந்தே நஞ்சோணேசர்— இல்லிற், பிறந்த கதையுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்டிறந்த கதையுங் கேட்டிலேம்" என்று ஆன்றோர் விளக்கி உண்மை தெளித்தார்கள். பிறப்பெய்தியார்க்குத் தன்வயத்தனாதலின்மையிற்றான் பிறர் வயத்தனாய் ஐந்தவத்தையானும் உணர்வுதிரிதலிற் செயற்கை யுணர்வினனாய், வரம்புப்பட்ட மெய்யுடனியைதலின் முற்றுணர் விலனாய், பலவகைப் பற்றுடையனாதலின் பாசங்களையு முடையனாய், இடை யிடையே பலதுன்பமெய்தலின் வரம்பில் துன்பமுடையனாய், வெகுளியாதி முக்குற்ற மெய்தலின் அருளிலனாய், தன்னினும் வலியுடையானிருத்தலின் ஆற்றலிலனாய் மக்கட்டன்மை யெய்துதலின் அவரெல்லாங் கடவுளராகாரென்க. இதன்றியும், வைகையடைக்க மண் சுமந்த ஞான்று வழுதி தன்கைக்கோலால் புடைத்தஅடி "தார்மேனின்றிலங்குபுயவழுதி மேலுந் தன் மனைமங்கையர் மேலுமமைச்சர் மேலு, மார்மேலுஞ் சென்று பொருஞ்சேனை மேலுமயன்மேலுமான்மேலு மறவோர் மேலுந், தேர்மேல் வெம்பகன் மேலுமதியின்மேலுஞ் சிறந்துள விந்திரன் மேலுந் தேவர் மேலும், பார்மேலுங் கடன்மேலு மரங்கண்மேலும் பட்டதரன்மெய்யிலடிபட்டபோதே" என்றவாறுபோலவும் அருச்சுனன் வில்லா லடித்த அடி "வேதமடியுண்டன விரிந்த பலவாகம விதங்களடியுண்டன வொரைம், பூதமடியுண்டன விநாழிகை முதற்புகல் செய்பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின், பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலியிறப்பிலி பிறங்கலரசன்றன்மகளார், நாதனமலன் சமரவேட வடிவங்கொடு நரன் கையடியுண்டபொழுதே" என்றவாறு போலவும் இருமுறை யாண்டும்பட்டு முக்கட்பெருமான் நிறைவை விளக்கியபோலப் பிறகடவுளர் கதைகளில் அங்ஙனங் கூறப்படாமையால் அவரெல்லாம் கடவுளராதலியாண்டையதென்க. கறைமிடற்றண்ணலே கடவுளென்பதைப் பொது விலக்கணத்தானளந்து காட்டி நிறுவினும், இனிச் சிறப்பிலக்கணத்துட் சிலவற்றானும் அங்ஙனே அளந்துரைப்பாம்.

முக்கண் ணுடைமையுஞ் செக்கர்ச் சடையும்
மதிபொதி முடியு நதிவளர் சென்னியும்
விடைகடா அய்ச்செல்லும் மிடலுங் கடல்படு
நஞ்சு நிறுத்திய களமும் எஞ்சிய
இடையுடை மடவரல் கெழுமிய புடையும்
அன்னவள் விழிக்குடை மானுந் துன்னிய
மழுவுங் கொழுந்துடை எழுநா மேனியும்
தமருகக் கையுந் தழல்கலி கையும்
அஞ்சலென் கையும் எஞ்சா வரந்தரு
பஞ்சின் மெல்லிய பல்விரற் கையும்

ஊன்றிய கழலுந் தூக்கிய வடியும்
தேன்றுளி கொன்றையும் ஊன்றொடு தலையும்
எற்புச் சட்டகம் முத்தலைச் சூலம்
உட்குறு தலைப்பிணை பெட்புறத் தாங்கலும்
கரியுரி போர்த்த விரிவறு பெருமையும்
அரவரைக் கசைத்த ஆண்மையும் அகல்விசும்
பணைதரு முடிக்குலங் கடுப்பச் செறிவுறு
புள்ளிப் புலித்தோல் போற்றிய மருங்கும்
கள்ளப் பாசங் கழித்தலி னின்பத்
தெள்ளமிழ் தருத்தலில் அரன்சிவ னெனும்பேர்
கொள்ளலும் பிறவுங் கோனிவ னெனவே
விரித்துரை சிறப்புக் குறிகளா மெனத்
தெரித்துரை செய்குவர் தெள்ளறி வோரே.

என்றிக்கூறியவடையாளங்களனைத்தையும் ஒருங்கே கூறப் புகின் வரம்பின்றிவிரியுமாதலின் ஈண்டுச் சிலவற்றைத் தந்து காட்டியேனையவற்றைச் சமயநேர்ந்துழி விரித்துரைப்பாம். உலகத்தார்க்கொழுக்கம் நிகழ்விக்கும் ஒளிதரும் பொருள்கள், ஞாயிறு, திங்கள், தீயென்னும் மூன்றுமேயாம். இம்மூன்றையும் சைவசமயிகளைப்போலவே தத்தங் கடவுளருக்குங் கண்களாகச் சொல்வார் வேறு பிறருளராயினும், அவ்வாறு தாஞ்சொல்வதற்கு இதுகாறும் அவர் மெய்ச்சான்று ஒன்றேனும் அக்கதைகளின் றெடுத்துக் கூறக்கண்டிலம்; அன்றி முக்சணன் எனப் பெயர் கூறியாதல் தங்கடவுளையழைக்கக் கேட்டிலம். இதனால், அவர் கடவுளருக்கு அவர் வாய்மொழிபோலவே இறைமை தலைப்பட்டிலது. முக்கட் பெருமானுக்கு அப்பெயர் வாய்த்தவாய்மை யன்றியும் அவனது மூன்று கண்களுமே ஞாயிறு திங்கள் தீ என்பதற்கு உமை கண்புதைத்த ஞான்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியே கரியாயதுணர்க. இத்தகைய கதை ஒன்று பிறர் புராணங்களில் காணப்பட்டிலது. அவ்வாறிருந்தால் நாம் அதைச் சென்னிமேற்கொண்டு வழுத்துவாம். நஞ்சு நிறுத்திய களம் அடியார் பொருட்டு அவர்க்கு வருந்துன்பங்களைத் தான் தன்னகத் தடக்கிஅவர்க்குப் பேரின்பமளித்தலை விளக்கும். பாசத்தை யரித்தலில் அரன் எனுந்திருப்பெயரும், அவ்வாறரித்த மாத்திரையினமையாது பேரின்பத்தையும் உடன் ஈந்துதுய்ப்பித்தலின் சிவனெனுந் திருப்பெயரும் உடையவாபோலப் பிறருக் கித்தகைய பெயர்களில; அவ்வாறவர் புரிபவராயின் இடுகுறியாய் இப் பெயர்களெய்துதற்கோர் இடையீடின்மையறிக.

மேற்கூறிப் போந்த பகுதிகளால் அன்பு இன்னதன்மைத்தென்றும் அவ்வன்பு செலுத்தப் படுந்தன்மைக் கடவுள் சைவ சமயத்திற் கூறப்படும் சிவபெருமானே யென்றுங் காட்டப்பட்டது.

விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள்

காப்புச் செய்யுள்.

அகரமெனவறிவாகி யுலகமெங்குமமர்ந்
தகரவுகாரமகரங் கடம்மாற்
பகருமொரு முதலாகி வேறுமாகிப்
பலவேறு திருமேனி தரித்துக்கொண்டு
புகரில் பொருணான்கினையு மிடர்தீர்ந்தெய்தப்
போற்றுநருக்கறக் கருணைபுரிந் தல்லார்க்கு
நிகரின்மறக் கருணைபுரிந் தாண்டுகொள்ளு
நிருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம்.

இது விநாயகக் கடவுளை வாழ்த்திய தென்றறிக. "தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படு பொருளு, மெய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்ற ரிலக்கணநூலாராசலி னிஃதமையுமென்க. தெய்வம் தனக்கெனவொருதலைவனை வேண்டாதது. எனவே, தானே யுலகுக்குத் தலைமையாயுள்ளது என்பது பெறப்படும். இவ்வமைதிகள் விநாயகர் என்னுந் திருநாமமுடையாரிடத்திற்றானே கேட்கப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின், விநாயகர் என்பது தமக்கொரு தலைவரை வேண்டாதவர் என்னுஞ் செம்பொருள்பட வமைந்திடல் காண்க. ஆகையால், இவரே தெய்வ வணக்கத்துக்கு விஷயமாகிய பரமகாரண வஸ்துவாயினர். இத்தெய்வ வணக்கத்துள், தெய்வமாகிய விநாயகரை "அகரமென வறிவாகி யுலகமெங்கு மமர்ந்து" எனக் கூறினமையா லதனுண்மையை யினிவிரிப்பாம். ஈண்டு அறிவாகி யென்றதே விநாயகரிடஞ் சேர்ந்தது. இவ்வறிவாந் தன்மைக்கு அகரம் உபமானமாயிற்று, உபமான ஸ்தானத்தினின்ற அகரம் எழுத்துகளுக்கு முதலாகி அவைகளை யியக்குதல்போல அறிவாகிய விநாயகர் உலகத்துக்கு முதலாகி, அதனை யியக்குமாறறிக. அகரம் எழுத்துக்களை யியக்கு முண்மையை "அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம்" என்று குறளாசிரியருங்கூறியருளினர். அவரே "ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என உபமேயஸ்தானத்தினின்ற அறிவு அல்லது விநாயகர் என்னும் ஆதிபகவன் உலகத்தை யியக்குதலையும் விதந்தருளினர். இக்காப்புச் செய்யுளில் "உலகமெங்குமமர்ந்து" என விரித்தமையே அறிவாகிய விநாயகர் சகலத்தையு மியக்குதற்கு ஆதரவாகியது. இன்னுமிவ்வுண்மையை "அகரவுயிர்போ லறிவாகியெங்கு, நிகரிலிறை நிற்குநிறைந்து" என்னுந் திருவருட் பயனுனுந் தெளியலா மென்க. இத்திருவருட்பயன் குறளாசிரியராகிய வள்ளுவனார் கூறிய அறம்-பொருள்-இன்பம் என்னு முப்பாலுக்

கப்பாலதாகிய வீட்டையே விளக்கவந்ததென்க. இதனையாக்கியோர் சந்தானகுரவரு ளொருவராகிய உமாபதி சிவமென்றறிக. இவரது திருவாக்கிற்போந்த "அறிவாகி" என்றதனையே யிவ்வணக்கச் செய்யுளில் "அறிவாகி" என்றருளிச்செய்தவாறறிக.

இனி அகரம் எழுத்துக்களை யியக்குமாறும், அறிவாகிய முதற்கடவுள் உலகத்தை யியக்குமாறு மினிதுபோதர வீண்டு விரிப்பாம். எழுத்துக்கள் உயிரும், மெய்யுமென விருவகையாம். இவற்றுள், உயிர்கள் தாமே யொலிப்பனவும், மெய்கள் உயிர்களொலிப்பித்தா லொலிப்பனவுமாம். உயிர்க ளகரத்தின் பேதமாகையா லவை யத்தனையும் அகரமேயாம். எழுத்துக்களை யியக்குவது அகரமொன்றேயென வெல்லா நூல்களுங்கூறுதலா லேனையுயிர்களை யவ்வகரத்தின் பேதமென யாம்கூறியது ஸாமஞ்சஸமாயினவாறறிக. அதனால், அகரம் எழுத்துக்களை யியக்குகின்றதெனல் மெய்யெழுத்துக்களையே யென்றறிய வேண்டியது. மெய்யெழுத்துக்க ளரைமாத்திரையுடையன. ஒலிக்கு மாற்றலாகிய வரைமாத்திரையோடு கூடியிருப்பினும் அவையொலிப்பிக்கு மாற்றலினதாகிய வொரு மாத்திரையோடுகூடிய அகர முபகரிப்பினல்லது தாமே யொலியாவென்க ஒலிக்குமாற்றலினவாகிய மெய்யெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரையும், ஒலிப்பிக்கு மாற்றலினதாகிய அகரம் ஒருமாத்திரையு முடைமையா விரண்டுங்கூடியவழி யொன்றரைமாத்திரையாக வுச்சரிப்புண்டாயிடுதலில்லை. ஒரு மாத்திரையாக உச்சரிப்பெழலேயமையும். ஒரேமாத்திரையாக வுச்சரிக்கப்படுவதால் ஒலிக்குமெழுத்தினையும், ஒலிப்பிக்குமெழுத்தினையு மோரினமென்றல்கூடாது. இரண்டும் விஜாதிகளே. ஒலிக்குஞ் சாதியொன்றும், ஒலிப்பிக்குஞ் சாதி மற்றொன்றுமாம். இந்த விசாரத்தால், "அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் - அகர வுயிர்போல் - அகரமென" என்னும் பிரயோகங்கள் பயன்பட்டவாறறிக. அன்றி, எடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் இனிது விளக்கப்பட்டவாறுமறிக. அதுநிற்க.

அறிவாகிய முதற்கடவுள் உலகத்தை யியக்கும்விதத்தையுங் கொஞ்சம்யோசிப்பாம். உலகம் என்பது சேதனம்-அசேதனம் என விருவகைத்து. சேதனம் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலாகலர் என்னு மூவித வுயிர்வர்க்கங்கள். அசேதனம் மலமாயா கர்மங்களும், அவற்றின் காரியங்களுமாம். சேதன சேதனங்களாகப் போந்த பிரபஞ்சம் தானே யியங்காது. சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானமும், அசேதனப் பிரபஞ்சத்திற்குக்கிரியையுங் குணமாயுள்ளன. சேதனமாகியவுயிர் ஞானத்தோடு கூடியிருப்பினுந் தானேயறியாது. அசேதனமாகிய மலமாயாதிகள் கிரியையோடு கூடியிருப்பினுந் தாமேயசையா. அரைமாத்திரை யொலியோடுகூடிய மெய்யெழுத்துக்கள் தாமே யொலிக்காதவாறு சேதன சேதனங்களாகிய பிரபஞ்சபேதம் தானே யியங்காவென்க. அறிவோடு கூடிய சேதனப் பிரபஞ்சம் அறிவித்தா லறியும். அசைவோடுகூடிய அசேதனப் பிரபஞ்சம் அசைவித்தாலசையும். ஞானமென்பதேஅறிவும், கிரியையென்பதே அசைவுமாம். அறிவிருந்துந் தாமேயறியாத வுயிர்ப்பேதங்களையும், அசைவிருந்தும் தாமேயசையாத தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களையும் அறிவித்தும், அசைவித்தும் நடை பெறுவிக்கும் ஆற்றலுடைய பரசிவமே விநாயகப் பெயரா லீண்டு வெளிவந்த ஞானம் வெளியாயதென்க.

அகரம் ஆகாரமாதி வடிவங்களெடுத்துக் ககரமுதலிய மெய்களை யியக்கும்விதத்தை மேலேகூறினும். அவ்வாறேயன்றே அறிவாகிய சிவம் எண்ணிறந்தவருள்வடிவங்க ளெடுத்துச் சீவர்களை யியக்குகின்றது. அவ்வருள் வடிவங்கள் சிவம் - சத்தி - நாதம் - விந்து - சதாசிவன் - மஹேசுவரன் - உருத்திரன் - விஷ்ணு-பிரமன் என்னும் நவவடிவங்களாம். அன்றி, விநாயகர்-சுப்பிரமணியர்-வீரபத்திரர்- பைரவர் முதலிய சிவஸூநுக்களுமாம். அன்றி, ஞாநஸம்பந்தர்-வாகீசர்-சுந்தரேசர்-மணிவாசகர்முதலிய குருமூர்த்தங்களுமாம். இவ்வாறெடுத் தோதப்படு மூர்த்தங்கள்யாவும் ஏகமாகிய சிவ பரஞ்சுடரேயாம். இவற்றுள், பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்திரன் என்னும் வடிவங்கள் சிவபெருமான் தம்மிலதிட்டித்தலைப்பெற்றுடையன. சிவம் அதிட்டிக்குஞ் சுத்த வடிவங்களை அச்சிவமேயென்று வேதம் உபசரித்தவாறறிக. இச்சிவமூர்த்தங்கள் யாவும் உயிர்களை யியக்கு மியல்பினவாதலை வேத சிவாகமங்கள் விதந்திடும். இவற்றை யியக்குதற்கு இவற்றின்மேலொருகர்த்தாவின்றென வறிக. இம்மூர்த்தங்கள் பிதா-மனைவி-புத்திரர் என்னும் பேதங்களாகப் படிக்கப்படினும் முடிவிலொரு பொருளேயாம்.

"குலமிலான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமிலான் றனக்கென்னி வோர்பற்றிலான் பொருந்து
மிலமிலான் மைந்தர் மனைவியில்லானென வனவன்சஞ்
சலமிலான் முத்தி தரும்பர சிவனெனத்தகுமே."

என்றருளிய தாயுமானவ ருரையே யிதற்குச் சான் றெனவறிக. இவ்வுண்மையால், விநாயகமூர்த்தியே அதிதவஸ்துவென வாதிக்கும் எமதுபட்சம் வேரு ன்றிப் பொலிவெய்தியது.

இனி உயிரெழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்களையே யியக்கல்போல் சிவமூர்த்தங்கள் சீவ பேதங்களையே யியக்குமெனல் சித்தம். மெய்யெழுத்து அரை மாத் திரையும், உயிரெழுத்து ஒருமாத்திரையுங்கொண்டு முறையே யொலித்தும், ஒலிப்பித்தும் நடைபெறுங் கா லிரண்டுங் கூடியதுகொண்டு ஒன்றரை மாத்திரை யாகாம லொரு மாத்திரையே யாகுந் தன்மையை மேலே கூறினுமன்றே? இதனை யுய்த்துணருங்கால் சிவசீவர்கள் கூடியிருக்கு முறைமையு மிவ்வாறே கொள்ளத்தக்கது. ஒற்றொலிபோன்ற சீவன் அறியு ந்தன்மையுடையதும், உயிரொலிபோன்ற சிவம் அத ற்கறிவிப்பதுமாம். இவ்விரண்டும் "நாழியப்பு நாழி யுப்பு நாழியானவாறுபோல்" நிற்குநிலைமையுங் கண் டுணர்க. இதனை நச்சினார்க்கினியாருரையானும்விள க்குதும். தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம். நூன் மரபு "மெய்யின்வழிய துயிர்தோன்றுநிலையே" என் னுஞ் சூத்திரத்துரையில் "முன்னின்ற சூத்திரத் தான் மெய்முன்னர்நிற்ப வுயிர் பின்வந்தேறுமென் முர். அம்முறையே யோசையும் பிறக்குமென்றார். இதனுன் மாத்திரைகொள்ளுங்கா லுப்புநீரும்போல வொன்றேயாய் நிற்றலும், வேறுபடுத்துக் காணுங் கால் விரலும் விரலுஞ் சேரநின்றாற்போல வேறாய் நிற்றலும் பெற்றாம்" என வுரையாசிரியர் விதந்திரு க்கின்றனர். இவருயிர்மெய்களின் புணர்ச்சிக்கட்கூ றிய வுபமானத்தை யரம் சிவசீவர்களது புணர்ச்சிக் கண் ணினிதுகூறினும். எடுத்துக்கொண்ட இக்காப்பு ச்செய்யுள் அகரம் மெய்யெழுத்துக்களைப் புணர்ந்தி டுதலையே விநாயகர் உயிர்களைப்புணர்ந்து உபகரித்த லுக் குபமானமாகக் கூறினமையால், அப்பு முப்புங் கூடிய வுபமான மிரண்டற்கும் பொருந்தியவாறறிக. இவ்வதிசயக் கலப்பைக்கண்டே சிவசீவர்களை இர ண்டென்னுது வேதம் ஏகமென்றுகூறியது. இவை களைத் தனித்தனிப் பிரித்தறியக் கூடாமை பற்றியே மீண்டும் அத்துவிதமென்று கூறியது. இவை அறியு ஞ்சித்தும், அறிவிக்குஞ் சித்துமாயிருக்குந் தன்மை வேறுபாடுநோக்கியே துவிதமென்று பின்னுங் கூறி யது. இவ்வமைதிகளை நோககுவார் சிவ சீவர்களை அபேதபதார்த்தங்களாக 'வங்கீகரியாரென்க. விஜா தியாயுள்ள விரண்டு பதார்த்தங்களின் (பிரிக்கக்கூ டாத) ஸம்பந்தத்தாலாகிய உபசாரவபேதமே அங் கீகரியாநிற்பர்.

இனிச் சிவம் சீவர்களை யியக்குவது தன்பொருட் டன்று. தன் பொருட்டாயின், "வேண்டுதல் வேண் டாமையிலான்" என்னுந் திருவாக்கழியும். அன்றித் தான் முன்பெற்றிராத வின்பத்தைப் பின்னர் விழை ந்தமையும், அதனற் றுன்பமுடைமையே முன்னர் நுகர்ந்திருந்தமையும் பெறப்பட்டுப் பதிலட்சணமு முதுங்குன்றும். தன்பொருட்டாகிய ஸ்வப்பிரயோ ஜனங் கேட்கப்படாமையால், பரப் பிரயோஜனமே சித்தித்தது. அந்தப்பரப்பிரயோஜனம் சீவர்களுக்கு உபகரித்தலேயாம். இதனுல் சீவர்கள் சிவமுள்ளவ ன்றே அச்சிவத்தி னுபகரிப்பை யெய்தற்பாலாரா யுள்ளவர்களென்பது பெறப்படுகின்றது. இச்சீவர்க ளுக்குப் பயன்படத்தக்க அருளாகிய குணத்தையும் அன்றே அச்சிவம் இயற்கையாகப் பெற்றுடைய தெனலும் ஏற்படுகின்றது. அவ்வருட்பே றெய்துத லால் நசிக்கத்தக்க ஆணவாதிதோஷங்கள் சீவர்களு க்கு அன்றேயிருந்தமையும் வெளியாகின்றது. இக்க ருத்துகளையே

> "அருளுடைய பரமென்றே வன்று தானே
> யானுளனென்றும் மெனக்கே யாண வாதி
> பெருகுவினைக் கட்டென்றும் மென்னுற் கட்டிப்
> பேசியதன் றேயருணுல் பேசிற் றன்றே"

எனத் தாயுமான சுவாமிகளும் வெளியிட் டிருக்கின் றனர். இதில் "அருணுல்பேசிற்றன்றே" எனக்கூறி யது வேதசிவாகமங்களை. வேதசிவாகமங்களைக் கட் டளையிட்டருளியதும் பரப்பிரயோஜனமேயாகையா லும், "இமைப்பொழுது முபகாரமல்லா லொன்றை யியக்கா நிர்க்குணக்கடலே" என்று சிவனுரதுண்மை கேட்கப் படுகின்றமையாலும் பதியிலக்கண மினைத் தெனல் வியக்தமாயிற்று.

இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட பதிப்பொருளை "அறி வாகி" என்றே கூறியிருக்கின்றது. அறிவாகி யென் றதனுல், அது சேதனத்தை யறிவித்தலென்றே பெறப்படும். அசேதனத்தை யறிவித்தல் பொரு ந்தாது. இங்ஙனமாக, "அறிவாகி யுலகமெங்கு மமர் ந்து" என்றதற்குச் சேதனுசேதனமாகிய விருவிதப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரஸ்தாபித்தது கூடாதெனின், நன்று கடாயினுய். அறிவு வியாபகமும், கிரியை வியாப்பியமுமாகையால், அறிவாகி என்றமாத்திரத் தானே அதிலடங்கிய கிரியையும் பெறப்பட்டவாற

றிக. ஞானம் சிவத்தின்வடிவமும், கிரியை சத்தியின்
வடிவமுமாம். சிவம் என்ற மாத்திரத்தானே சத்தி
அதிலடங்கியிருத்தல்போல "அறிவாகி" என்றமாத்
திரத்தானே கிரியை அதிலடங்கி யிருக்குமாறறிக.
இவ்வுண்மைபோதரவே கர்மம்-ஞானம் என்னு மிர
ண்டினையும் வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றது. கர்மமென்
பதே கிரியை அல்லது சத்தி. ஞான மென்பதே
அறிவு அல்லது சிவம். சத்தி-சிவம் என்பன இர
ண்டுபொருள்களல்ல. தாதாந்மிய ஸம்பந்தமுடைய
ஒரே பொருள். ஆகையால், சர்மமே பிரமமென்று
வாதிப்பதும், ஞானமே பிரமமென்று வாதிப்பதுங்
குற்றமாகாது. ஞானத்தை யங்கீகரியாது கர்மத்தை
ச்சாதிப்பதும், கர்மத்தை யங்கீகரியாது ஞானத்தை
சசாதிப்பதுமே குற்றமாம். கிரியையாகிய சத்தியே
தெய்வம்- சிவமன்று எனவும், ஞானமாகிய சிவமே
தெய்வம்-சத்தியன்று எனவும் பூசலிட்ட விரண்டு
முனிவர்கள் கழுகுகளாய்ப் பிறந்தெய்த்த சரிதம்
திருக்கழுக்குன்ற மாந்மியத்தாற் பெறப்பட்டவாற
றிக. இவ்வுண்மை தேர்ந்திடாமல் ஞானத்தைத்
தூஷித்துக் கர்மத்தைப் பூஷிக்கும் பூர்வமீமாஞ்சை
யர் மதமும், கர்மத்தைத் தூஷித்து ஞானத்தைப்
பூஷிக்கும் மாயாவாதியர் மதமும் வேதபாகியமென்
றொதுக்குக. இவ்வுண்மையால் சிவமெனப்போந்த
விநாயகர் தமது ஞானத்தால் உயிர்களுக்கறிவித்தும்,
தமது கிரியையால் உடன்முதலியவைகளை யசைப்
பித்தும் உபகரிக்கும் பேரருட்டிற மீதெனவறிந்து
ஞானிகள் மகிழ்வரென்க. ஞானக்கிரியாஸ்வரூபன்
பரமாத்மாவென்று சைவசித்தாந்திகளே கூறுகின்ற
னர். ஏனையசித்தாந்திகள் கண்டஞானிகளாகையால்
அவர்க்கிது கைகூடாதென்க. பரமாத்மா ஞானக்கி
ரியா ஸ்வரூபனாகாதபோது அப்பரமாத்மாவால் சிற்
சடப்பிரபஞ்சங்களை யியக்கமுடியாதென்க. ஞானக்
கிரியைகளைக் குணமாகக்கொண்டிராதது பரமாத்மா
வுமாகாது. சிவமே பரமாத்மாவாகத்தெளிந்து, அத
ற்கு ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகவுணர்ந்த தாயு
மானவர் "எல்லாமுன்னடிமையே யெல்லாமுன்னு
டைமையே யெல்லாமுன்னுடைய செயலே" என்று
கூறியிருக்கின்றனர். அடிமை யென்றது சேதனப்பி
ரபஞ்சத்தையும், உடைமை யென்றது அசேதனப்
பிரபஞ்சத்தையுமாம். செயலென்றது சேதனத்து
க்கு அறிவித்தும், அசேதனத்தை யசைவித்துஞ்
சேட்டிப்பித்தலே யென்றறிக. பரமாத்மாவாகியசிவம்
ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகவுடையது என வீண்
டுக்கூறியதற்கு மாறாக விவ்விரண்டு குணங்களில்
ஞானமாகிய வொன்றினைச் சிவமெனவும், கிரியை
யாகிய மற்றொன்றினைச் சத்தியெனவுங் கூறியதென்
னையெனின், அதனைவிளக்குதும். ஞானம் - கிரியை
எனப்பிரிந்த சத்தியும், இச்சத்தியைத் தாதாந்மிய
மாகவுடைய சிவனும் (சூரியன் தனக்கு வேறாகிய
விடயங்களை விளக்கும்போது கதிர் எனவும், தன்னை
விளக்கும்போது கதிரோன் எனவும் விளங்குதல்
போல) நின்றவாறறிக. கதிர் என்றது கிரணமாகிய
சத்தியை. கதிரோன் அச்சத்தியையுடைய சூரியன்.
சத்தியாகிய கதிரையே சூரியனாகக் கொண்டவாறு
ஞானக்கிரியைகளையே மீண்டுச் சிவ சத்திகளாகக்
கொண்டவாறறிக. ஞானம் கிரியை என்பனவாதிபெ
யர்களை அச்சிவம் பெற்றியங்குதல் உலகத்தை நடை
பெறுவிக்குமாறென் றறியத்தக்கது.

இவ்வாறியக்குதல் அச்சிவபெருமானது பரிபூர
ண விலாசமென்பதுமாம். அகரம் எழுத்துக்களி
லேறி அவ்வெழுத்துகளை யியக்குவது அதனது
வியாபகமாதல்போல் சிவம் சிற்சடங்களினிறைந்து
அவைகளை யியக்குவது அச்சிவத்தினது வியாபக
மாம். இவ்வுண்மைபோதரவே

> "விற்பிரம்பா லுற்றவடு மேவவுல கெங்குநிறை
> சிற்பரனே தெய்வம் சிவசிவா—சொற்சிறந்த
> அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
> பகவன் முதற்றே யுலகு."

என மேலோர் பிரகாசம்பண்ணியிருக்கின்றனர். சிவ
பெருமான் கிராத வேடங்கொண்டு அர்ச்சுனனால்
வில்லடிபட்டும், ஒட்டவேடங்கொண்டு அரிமர்த்த
னனாற் பிரம்படிபட்டும் அவ்வடித் தழும்புகள் சரா
சரங்களாகிய யாவும் பட்டு வருந்துமாறு திருவுள்ள
மிசைந்து, சிற்சடப் பிரபஞ்சம்யாவுந் தமதுதிருமே
னியென்பதை இனிது விளக்கினர்.

அன்றியும்,

> "எல்லா வுயிர்க்கு முயிரருணேச ரிவரசைவி
> னல்லா தணுவு மசையாததென்ப தறிந்தனமே
> வில்லாடன்மார னிருக்கவும் யோகம்விளைத்த வந்நாள்
> புல்லா திருந்தனவெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே."

என்னுந்திருவாக்கால் எல்லா வுயிர்களுக்கும் யோக
போகங்களைக் கொடுத்து இயக்குகின்றவர் சிவனே
யென்று பெறப்படுகின்றது. சிவபெருமான் யோக
மிருந்தகாலத்தில் மந்மதன் இரதியுட னிருந்துஞ்
செயலற்றுக் கிடந்தான். சசியோடுகூடிய புரந்தர
னும், வாணியோடுகூடிய பிரமனும், இலக்குமியோ

டுகூடிய திருமாலுங் காமமற்றுக் கலவி யொழிந்து காலங்கடத்தினார்கள். இதுசித்தமாகையால், சிவனே யாவரையு மியக்குகின்றவரென்பது ஸ்திரமாயிற்று. சிவனாது திருக்கண்களை யொருகாலத்துப் பிராட்டியார் லீலாமாத்திரமாய்த் தமது திருக் கரங்களான் மூடினர். அப்போது சோமசூரியாக்னிக ளாகிய வெல்லாச்சுடர்களு மொளிமழுங்கி யிருண்மூடி புலகந் தடுமாறிப் போய்விட்டது. அப்போது தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து உலகம் நிலைபெறச் செய்தருளினர். இத் திவ்ய சரிதமுஞ் சிவனே யுலகத்தை யியக்குகின்றவ ரென்னு முண்மையைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. இம்மட்டோ, "அவனன்றியோ ரணுவுமசையாது" என்னுந்திருவாக்குஞ் சிவனாது கர்த்ருத்வத்தை நிலைபெறச் செய்கின்றது. எங்ஙன மெனின், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமான் தமக்குத் தலைவரென்பதை மறந்து அகங்கரித்தார்கள்.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.
(இன்னும் வரும்).

மூன்று கனவு.

"நாணுமறந்தேனவர்மறக்கல்லாவென்
மாணுமடநெஞ்சிற்பட்டு"

"அன்பிலா ரெல்லாந்தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்புமுரியர் பிறர்க்கு"—திருக்குறள்.

"இருதலைப்புள்ளின்" ஒருயி ருடைய தலைமகன் தலைமகளிருவரில் தலைமகன் இறக்க அதனாலுண்டாகிய துன்பத்தைப்பொறுக்கு மாற்றலின்றியும், தணந்திருக்குந் தனிமையால் தானுயிரோ டிருக்குமாறெது வென் றறியாமலும் தலைமகள் மிகவுந் துன்புற்று அவ்வினைப்பால் சிறிது கண்வளர்ந்தாள். அங்ஙனம் உறங்குகையில் அவள் ஒரு கனவு கண்டாள். கண்டுழி, அவளுக் கெதிரில் அமைதியுடையனாய்க் குளிர்ந்த நோக்குடைய ஒரு விச்சாதரன் தோன்றி அவள் இவ்வாறு புலம்புதற் கென்னை காரணமென்று வினவினன்.

"கேண்மையுற்றேன்—கையிழந்தேன்" என்றாள்.

"இழிந்த உயிர்க்கும் அன்பின் மிகுதி வியக்கத்தக்கதாம்; அது கலப்பின்றித் தூய்மையாயிருக்கும்; அத்தகைய அன்பினால் எய்தாத தொன்றுமில்லை." என்று அவ்வழகிய விச்சாதாரன் மெல்லிய குரலோடு சொன்னான்.

அவள் முறுவலித்து மகிழ்ச்சியொடு கைகொட்டினாள்.

"எனது வேண்டுகோளை ஏற்கவேண்டும், நான் என்னுயிர் போலும் என்கொழுநன்பால் அன்புவைத்திருப்பதால், அவனை மறுபடியும் எனக்குத் தருக" என்று கூறினாள்.

உடனே அவ்விச்சாதரன் முகத்தோற்றமாறி "அன்று; உண்மை யன்புள்ளார் தற்பயன் குறியார். துறக்கத்தின் கட்பேரின்பந் துய்க்கும் குழாத்தினீக்கி யிவ்வுலகத் துன்பங்களில் மீண்டும் உழலுமாறு நின் கொழுநனை அழைக்கின்றனையோ? உயர்ந்த நிலைமையிலிருப்பாரைத் தாழ்த்தமுன் துதல் உண்மையன்பாகாது" என்று அவன் சொல்ல, இதற்குள் அவள் விழித்துக்கொண்டாள்;

*　　*　　*　　*

இவ்வாறு ஓர் யாண்டு செல்லத்தன் கொழுநன் தலைத்திவச நாள் வந்தது. தன்தலைவன் இறந்ததற்குப் பின்னுள்ள மாதங்களில் கவலைகளும் இடர்களும் மிகுந்து வந்தன. இதனால், அவள் தன் கணவன் இத்தகைய துன்பங்களிற் கிடந்துழலாது, உயர்பதவிக்குச் சென்றதை நினைந்து நினைந்து ஒருவாறு தன் மனதிற்கு ஆறுதல் செய்துகொண்டிருப்பாள். அவள் படுத்துறங்குகையில் மறித்தும் மேற்கூறிய விச்சாதரன் கனவிற்றோன்ற, அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிலசொல்லத்தொடங்கினாள் "இப்போது நான் நன்கு அறிந்துகொண்டேன்; இடர் மிகுந்த இவ்வுலகத்திற்கு என்னுயிர்க் காதலனைக்கொண்டு வரவேண்டியதில்லை; என்னை அவனிடத்திற் சழைத்துச் செல்க" என்றாள்.

அவ்விச்சாதரன் அவளைத்தண்ணென நோக்கி,

"நீ புலம்புதற்குக் காரணமான நின்தலைவன் துறவொழுக்கமுடையானேபோல் உலகில் மனத்தூய்மையுடன், தன்னாசிரியன் அடிப்பட்டொழுகும் பான்மையனாயிருந்தான். மேலுலகில் இவனைப்போல்வாரே இறைவனுக் கருகேயிருப்பாராயினர். ஆதலால், இன்னும் உனதுள்ளம் உன் அன்பன் இருக்கும் இடம் நாடிச்செல்லுதற்காம் பக்குவம் அடைந்திலது; ஆனால், இவ்வுலகத் துன்பங்களினிடைக் கிடந்துழன்ற பின் நின்மனம் அப்பருவத்தை யெய்தி நீ அவனைச்சாரும் ஒரு நாள் உண்டாம். அதுகாறும் சிறிது தாழ்த்திருந்துபொறுத்துக் கொள்க" என இனிதாகக் கூறினான்.

அவனுரைத்தவற்றைப் பெரிது செய்யாது, "துறக்கத்தில் மிக இழிந்த இடமும் நன்குமதிக்கப்படுக, என் அன்பனும் நானும் ஒன்றுசேரவேண்டும், அவன் பொன்னுலகத் திருப்பதி மெய்யானால்" என்று பொருது அரற்றினாள்.

விச்சாதரன் அவளைப் பார்த்து விசனித்து "இறைவனருகிலிருந்தின்பநுகரும் நின்கொழுநனை ஆண்டு நின்றும் நின் விருப்பத்தின் பொருட்டுப் பிரித்தல்தான் அன்புபோலும்? அத்தகையது அன்பன்று" என்று அவள் வெள்குறவுரைத்தான்; இதற்குள் அவள் துயிலுணர்ந்தாள்.

*　　*　　*　　*

மறித்தும் ஒரு திவசம்வர, புலம்புறுதலைவி பிணிகொண்டு இடர்க்கடலுண் மூழ்கிக் கரைகாணுதவளாய் ஓர் அமளியின் மீது படுத்திருந்தாள். இதற்கு முன்சென்ற மாதங்களிலெல்லாம் பலவித துன்பங்களும் முன்னினும் பெருகி வந்தன. இடருழக்குந் தலைவியும் வரவர அறிவு மிகுந்தாள். மறித்துந்தன் கனவில் அவ்விச்சாதரனைக் கண்டுழி மென்மையாகவும் மிக அமைதியாகவும் சிலசொல்லலுற்றாள்.

"நானிப்போதொன்றுங் கேட்கவில்லை; எனதெனப்படுவனவற்றை யெல்லாம் எமதிறைவன் (கடவுள்) கையிற் கொடுத்துவிட விரும்புகிறேன். அவ்விறைவன் தனக்கியல்பாய் நிகழும் பெருங்கருணைத் திறத்தால் என்னுயிர்க் கொழுநனுக்குத் தன்னுயர்ந்த பதவியிலழைத்திடங் கொடுத்தார்; இதையறிந்து நான் அமைதியுற்றேன். என்றலைவனை 'நான் மறுபடியும் பெறல் வேண்டுமென்றாவது, அன்றி அவன் அருகில் இருக்கவேண்டு மென்றாவது கேட்கிலேன்; அவன் இறைவன் அருள்பெற்றானென்பதை யறியப் பெறுதலும், அவன் இறைவன் திருமுன்பிருந்து மகிழ்தலைத் துறக்கத்தில் மிக இழிந்ததாயுள்ள இடத்தினின்று பார்த்தற்குக் கிடைத்தலுமே எனக்குச்சாலும்" என்றாள்,

அவளது உளங்கிழித் தெழுந்த இம்மொழிகளைக் கேட்கவே அவ்விச்சாதரன் முகத்தில் வெண்ணகை துலங்கிற்று.

"இப்போது உன் அன்புதூய்மையுடையதாயும் தற்பயன் குறியாததாயு மிருத்தலால், நீ புலம்புதற்குக் காரணமான நின் தலைவனை இறைவனோடு கண்டு என்றுந் தொழுமாறு பொன்னுலகிற்கு என்னுடன் போதுக" என்று சொன்னான்.

*   *   *   *

காலையில் அவள் உயிர்நீத்துக்கிடப்பதைக் கண்டோர் "அவள் தன் இடர்மிகுதியாலிறந்தாள்" என்றார்கள்; ஆனால் அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சியொடு சென்றதை அவர் அறிந்திலர்.

நகைச் சுவை.

* நகைவேழம்பர் இருவர் பேசிக்கொள்ளுதல்.

ஒருவன் பெயர்-சிட்டுக்குருவி; மற்றொருவன் பெயர் ஆந்தை.

சிட்டுக்குருவி. ஏடா ஆந்தை! உன்னை நேற்று நான் காணவில்லையே.

ஆந்தை.—நேற்றுப் பகல்முழுதும் † கண்தெரியாதபடி எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

சிட்டு.—என்னப்பா எண்ணிக்கொண்டிருந்தாய்?

ஆந்தை.—இந்த ஆகாயக் கடலிலுள்ள முத்துக்களைக் குளித்தெடுத்துக்கொண்டால் நாம்பெரிய செல்வவானாகலாமே யென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

சிட்டு.—அதற்கு இந்தப் பிறைத்தோணியில் ஏறிக்கொண்டு போனால் அவ்வாறு செய்யலாம்.

ஆந்தை.—ஆனால், இந்தப்பிறைத் தோணியில் ஏறுவதற்கு நான் ஓர் ஏணிதேடிக்கொண்டு வருகிறேன்.

*   *   *   *

---

* நகைவேழம்பர் - சிரிப்புண்டாக்குவோர், சிலப்பதிகாரத்தினும் "நகை வேழம்பர் வகைதெரியிருக்கையும்" என்றார்.

† ஆந்தைக்குப் பகலில் கண்தெரியாதென்பவாகலின் இது அதற்கேற்பவும் எண்ணுதற்கேற்பவும் இரண்டு பொருள்படும்.

குறிப்புகள்.

அருடங்கிய மகாராணியவர்கள் வைர ஜூபிலி மகோற்சவதினத்தில் கீழ்க்கண்ட நிருபத்தை மேன்மை தங்கிய சென்னைக் கவர்னரவர்களுக்கு அனுப்பினார்.

"நான் எனது அன்புக்குரிய பிரஜைகளுக்கு என்மனதார வந்தன மளிக்கின்றேன். கடவுள் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பாராக."

இதற்குப் பதிலாக மேன்மை தங்கிய கவர்னரவர்கள் மகாராணியவர்களுக்குப் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:—

"ஜனங்களுக்காக தமியேன், சன்னிதானத்திய கருணைவாய்ந்த நிருபத்துக்காக தங்கள் சன்னிதானத்துக்குப்பணிவோடும் நன்றியறிதற் சிந்தையோடும் வந்தனம் அளிக்கின்றேன்."

***

Asiatic Quarterly Review வின் ஏப்ரல் சஞ்சிகையில் நிர்வாணத்தைப்பற்றி Dr. Dhalmann எழுதிய புத்தகத்தை ஆராய்வோரொருவர் 'மகாபாரதத்தை நன்குணர்ந்தவரும் கல்விச்செல்வம் நிறையப் பெற்றவருமாகிய இவ்வித்வானின் கோட்பாட்டின்படி நிர்வாணமென்னும் கொள்கை பௌத்த மத முண்டாவதற்கு முந்தியே இருந்ததென்றும் அது வேதாந்தத்திலிருந்தாவது சாங்கியத்திலிருந்தாவது எடுக்கப்படவில்லையென்றும் அதிக புராதீனமான கொள்கையினின்றும் எடுக்கப்பட்டதென்றும், அதன்படி நிர்வாணமென்பது அகண்ட பிரமத்தோடு ஐக்கியமாதலென்றும், இக்கொள்கையை மகாபாரதத்திலும் கீதையிலும் காணலாமென்றுங் கூறுகிறார். சித்தாந்திக்கு இது ஒரு புதுமை யன்று; ஏனெனில் அவர் ஆனந்தமாய்ப் பின் வருமாறு பாடுகின்றார்:—

"ஊன்கெட்டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட் டென்னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

"நாமொழிந்துசிவ மானவாபாடித்
தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

Dr. Dhalmann என்பவரது கொள்கை மகாபாரதம் ஒரே காலத்திலெழுதப்பட்ட தென்றும் அதன் பாகங்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதப்படவில்லையென்பதுமே.

இவ் விஷயத்தை நன்றாய் உணர வேண்டும். ஏனெனில் தற்காலத்தில் சிலர் கீதையை பாரதசம்பந்தமில்லாத தென்றும் அது எவராலோ எப்படியோ பாரதத்தில் ஏற்றப்பட்டதென்றும் நினைக்கிறார்கள்.

***

சுதேச பாஷையில் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகள் இராஜதுரோகமான விஷயங்களையாவது மற்றைய இராஜாங்க விஷயங்களையாவது எடுத்தாளுவனவல்ல. மதத்தையும் ஞானத்தையும் பற்றிய விவகாரங்களே அவற்றின் முக்கிய தொழிலாம். இவற்றின் விஷயமாய்ப் பெருந்தர்க்கங்கள் அடிக்கடி விளைகின்றன. ஆயின் இப்பத்திரிகைகள் எவ்வளவோ தாழ்ந்த விலைக்குப் பிரசுரிக்கப்பட்டும் ஆதரிப்பார் தொகைச் சுருக்கத்தினால் கை நஷ்டத்தை விளைக்கின்றன. ஆதலால் சுயபாஷை அபிவிர்த்தியைக் கருது மொவ்வொருவருந் தங்களாலியன்றமட்டும் இப்பத்திரிகைகளை அபிவிர்த்திக்குக் கொண்டுவரமுயல வேண்டும்.